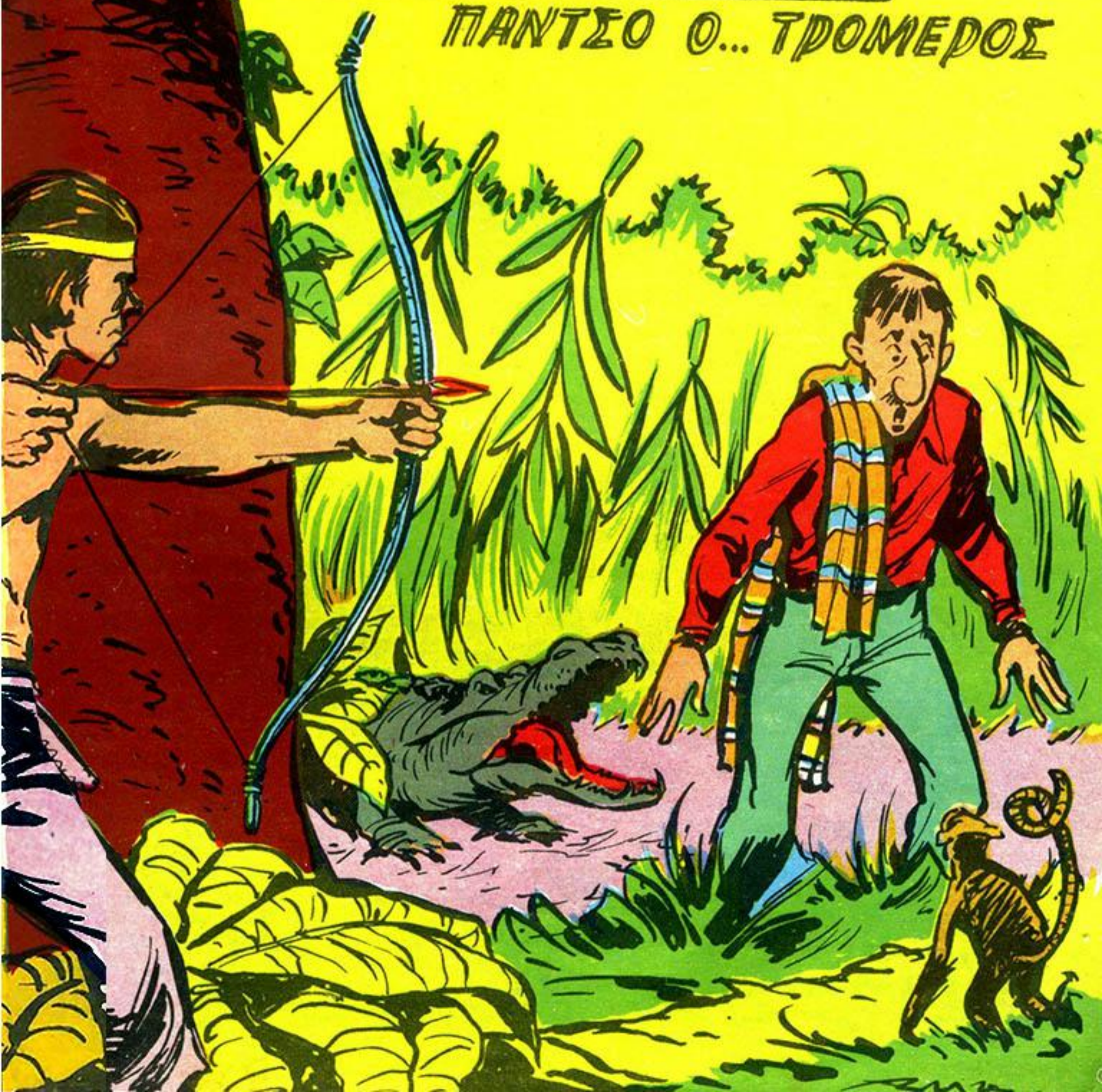

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

11

ΠΑΝΤΣΟ Ο... ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΠΑΝΤΣΟ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ!

Ὁ Ζορρό
σὲ τρομερὸ κίνδυνο

Η ΝΑΓΙΑ μὲ τὸ βέλο μόνο γιὰ μιὰ στιγμή ὀπισθοχώρησε πανικόβλητη, ὅπως εἶδαμε, ἀντικρύζοντας τὸν πατέρα της, ἀστυνόμο Πέρεθ, μέσα στὸ ἐλικόπτερο ποὺ πήγαινε νὰ μπη. Στρέφοντας τὸ βλέμμα της καὶ πίσω, ἀντίκρυσσε τοὺς ὑπόλοιπους ἀστυνομικοὺς νὰ πλησιάζουν μὲ πιστόλια στὰ χέρια, ἔχοντάς την περικυκλωμένη ἀπὸ παντοῦ. (*)

(*) Διὰβάστε τὸ προηγούμενο μὲ τίτλο «Ἡ Νάγια κινδυνεύει».

Τὴν ἀμέσως ἐπομένη στιγμή, κάνει μιὰ κίνησι ποὺ ἀσφαλῶς κανεὶς δὲν θὰ τὴν περὶμενε:

Γελώντας πρόσχαρα σηκώνει τὸ χέρι της καὶ βγάζει τό... βέλο ποὺ τῆς καλύπτει τὸ πρόσωπο.

—Πατέρα μου! Μοῦκοψες τὴ χολή!, λέει εὔθυμα. Γιὰ μιὰ στιγμή μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ξαναιγυρίσει αὐτὸς ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος....

Ὁ Πέρεθ ἔχει μείνει μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα σὰν φινιστρίνια.

Ἔχει μείνει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

δέν μπορεί νά πιστέψη αὐτὸ πού βλέπει.

Ἡ Ροζίτα βρίσκει τὴν εὐκαιρία νά συνεχίσῃ μ' ἓνα ξεφύσημα ἀνακουφίσεως:

— Οὐφφφ!... Εἶναι! ὅμως ἄντρας μὲ τὰ ὅλα του! Πρέπει νά τὸ παραδεχτῆς, πατέρα μου! Κακοῦργος—κακοῦργος ἀλλὰ τὸ λέει ἡ καρδιά του!... Ἐναν τέτοιο γαμπρὸ θάθελα νά μοῦ βρῆς πού παιδεύεσαι!... Ὅχι κάτι... σὰν τὸν Δὸν Ντελόρο!...

— Ἐννοια σου καὶ δέν λές πολὺ διαφορετικὰ πράγματα!, (**), γουλλίζει σὰν ἀπόπληκτος ὁ Περὲθ. Ἄσ' τα ὅμως τώρα αὐτὰ καὶ δόσε λόγο γιὰ σένα!... Τ' εἶν' αὐτὰ πού βλέπω; Μίλησε πρὶν τρελλαθῶ!... Μίλησε γιὰτὶ θὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Ἡ Ροζίτα κυττάζει μὲ τρομερὴ ἔκπληξι μιὰ τὸν πατέρα της καὶ μιὰ τοὺς ἀστυφύλακες πού τὴν τριγυροῦν καὶ πού δέν εἶναι κι' ἐκεῖνοι λιγώτερο κατάπληκτοι!

Λέει σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους:

— Μήπως... τρελλάθηκε ὁ καπιένος ὁ μπαμπάς;

Αὐτὸς ὁ δύστηχος δέν προλαβαίνει ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Περὲθ ἀρπάζει ἄγρια ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν κόρη του καὶ τὴν τραντάζει μὲ δύ-

(**) Ὡς γνωστὸν ὁ Περὲθ, μ' ὄλο πού δέν ἔχει καιμιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτό, ὡστόσο ὑποπτεύεται: ὅτι ὁ θρυλικὸς Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ Δὸν Ντελόρο εἶναι ἓνα πρόσωπο.

ναμι, κάνοντάς τὴν νά ἀφήσῃ μιὰ κραυγὴ πόνου.

Ἡ Ροζίτα ἀποτραβιέται μ' ἓνα ἀπότομο τίναγμα ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τοῦ ξεφεύγει.

Τὰ ὀλόμαυρα, σὰν Σπανιόλικα μάτια τῆς πετοῦν φωτιὲς θυμοῦ!

Ὅλο τὸ πρόσωπό της ἔχει γίνῃ κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ὀργή.

Τὸ βλέμμα της εἶναι πραγματικὰ τρομερό, τόσο, πού κάνει τὸν πατέρα της νά νοιώσῃ χωρὶς νά τὸ θέλῃ ἓναν μεγάλο θαυμασμὸ γιὰ τὴν κόρη του.

Αὐτὴ ἡ τελευταία ὡστόσο δέν κάνει τίποτ' ἄλλο αὐτῇ τῇ στιγμῇ ἀπὸ τὸ νά... προσποιητῆται!

Παίζει θέατρο!

— Τί ἔκανε λέει; ξεφωνίζει μὲ μιὰ στριγγιὰ φωνὴ σὰν νά εἶναι καμιὰ γριὰ μάγισσα.

Ἐστερ' ἀπ' αὐτὸ ἡ γλῶσσα της ἀρχίζει νά τρέχῃ ροδάνι, ὀδηγούμενη μόνο ἀπὸ τὴν ὀργή καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ λογική, σὰν ὅλες τὶς θερμόαιμες γυναῖκες τῆς περιοχῆς της ὅταν θυμώσουν πάρα πολὺ:

— Δέν μοῦ λές, κύριε! Μπορεῖς νά μοῦ πῆς τί ἔπαθες καὶ φέρεσαι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Ἔ; Ἡ μήπως σοῦ πέρασε καμιὰ σοφὴ ιδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι; Ἔ; Ἐχει γούστο νά μοῦ πῆς πὼς ὑποπτεύεσαι τὴν κόρη σου ὅτι εἶναι ἡ... Νάνια μὲ τὸ Βέλο! Ἔ; Αὐτὸ δέν εἶναι; Πές μου πὼς δέν τὸ βρῆκα! Ἄς γελάσω, Μα-

ντόνα μία! Μωρέ για κύττα ένας αστυνομικός να σου πετύχη!... Έσύ δέν είσαι για δώ! Πρέπει να σε στείλωμε στο έξωτερικό να μάς αντπροσωπεύσης σε κανένα... φεστιβάλ αστυνομικής επίδειξης! Χά! Χά! Καλὲ για κυττᾶτε! Γυριᾶει τὴ ζούγκλα με τὰ μεροκάματα για να πιάση τρεῖς νομάτους: Τὸν Ζορρό τὸν Ἐλ Ρέϋ καὶ τὴ Νάγια με τὸ Βέλο κι' ἐπειδὴ γυρίζει συνεχῶς ἄπρακτος, σκέφθηκε να συλλάβη... για Νάγια τὴν κόρη του, να πιάη ἐπὶ τέλους καὶ μιὰ φορὰ κάτι στὸν Κυβερνήτη του!... Καλὰ πὺ δέν ἔχεις καὶ γιό, να τὸν μαγκώσης για Ζορρό!... Κυττᾶτε χάλια. Δέν τὸ βρήκα; Ἡ Νάγια με τὸ Βέλο δέν εἶμαι; Μὲ συλλαμβάνει ὁ πατέρας μου! Τί κάθεστε ἐσεῖς, βλάκες; Πιάστε σκοινιὰ να με δέσετε, γιατί μπορεί να σᾶς ξεφύγω! Ξέρετε ποιά εἶμ' ἐγώ; Ἡ Νάγια με τὸ Βέλο!... Ἔ; Δέν εἶμαι, πατέρα μου;

Ἐχει λαχανιάσει γιατί, παρ' ὅλο πὺ φαίνεται ἀπίστευτο, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχει πῆ με μιὰ ἀναπνοὴ καὶ μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα!

Ἡ γλῶσσα της εἶναι μιὰ ἀστραπή, ἓνα πολυβόλο πὺ ρίχνει χίλιες σφαῖρες στὸ δευτερόλεπτο!

Κάτι πὺ δέν ἔχει ξαναγίνει καὶ πὺ δέν εἶναι δυνατὸν να χωρέση στὴ φαντασία!

Ὅσο για τὸν Περὲθ, ἀπὸ κατακόκκινος ἔχει γίνει κατάχλωμος.

Ὅλη τὴν ὥρα πὺ μιλάει

ἡ μονάκριβη κόρη του η Ροζίτα, προσπαθεὶ με κάθε τρόπο να τὴν κάνη να σταματήση ἀλλὰ τοῦ κάκου!

Τί νοήματα καὶ καθησυχαστικές χειρονομίες τὴς κάνει!

Τί «καλὰ, σῶπα» τὴς λέει.

Τί «καλὰ, σταμάτα πιά, μικρὴ μου!...»

Τί «ακασμός, ἐπὶ τέλους»!

Τί «σῶπα! Θὰ με τρελλάνης!... Λυπήσου με!»...

Τίποτα!

Ἡ Ροζίτα τὰ λέει ὅλα ὅσα ἔχει να πῆ καὶ δέν σταματᾶει ἐπειδὴ λυπᾶται τὸν πατέρα της, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴς ἔχει τελειώσει ὁ ἀέρας.

Καὶ τότε, παίρνει βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ... ἀνοίγει τὸ στόμα της για να ξαναρχίση!

Ὁ αστυνόμος Περὲθ καὶ οἱ τέσσερις αστυφύλακες πὺ τὴν τριγυρίζουν, ἀπλώνουν κατατρομαγμένοι τὶς παλάμες τους καὶ... τὴς βουλώνουν τὸ στόμα!

Πέντε χέρια πέφτουν τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο με τὴν ταχύτητα τὴς ἀστραπῆς στὰ κατακόκκινα χειλάκια της καὶ ὅλη ἡ φωνὴ πὺ πῆγαινε να βγάλη, μένει φυλακισμένη μέσα στὸ ὠραῖο της στόμα!

— Σῶπα, Ροζίτα μου ἐσύ!, τὴς λέει ὁ Περὲθ καθησυχαστικά. Σῶπα, μικρούλα μου!... Δέν θὰ σε πειράξει κανεῖς!... Κανεῖς δέν σε ὑποπτεύθηκε! Ἄν εἶναι ποτὲ δυνατὸν τέτοιο πράγμα! Ἐσύ εἶσαι τὸ αἷμα του! Τὸ αἷμα μου εἶσαι! Δέν εἶσαι;

Ἡ Ροζίτα δέν μπορεί ν' ἀ-

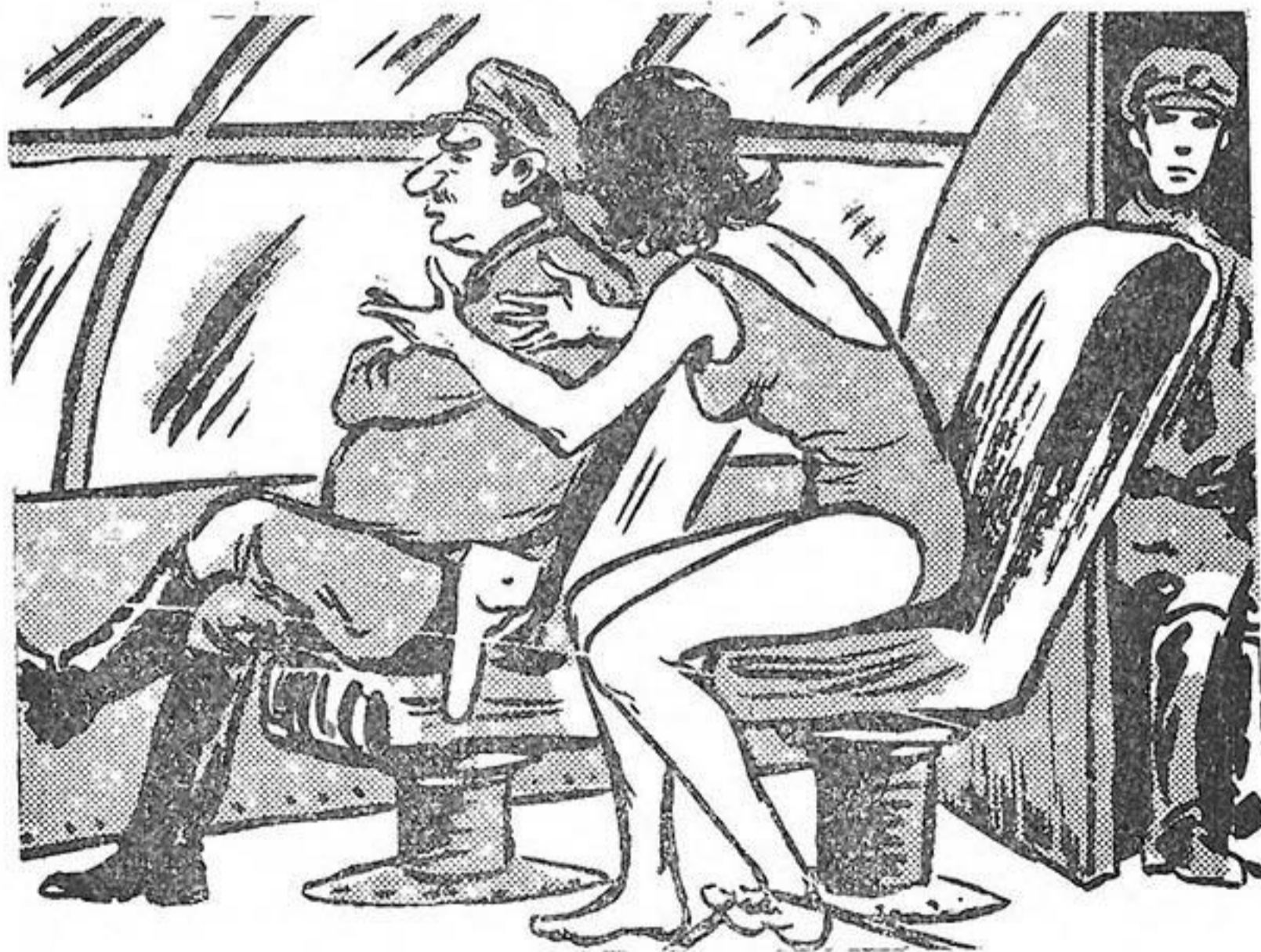
ήτοκριθή βέβαια στην ερώτησι του πατέρα της, αλλά άνασηκώνει τους ώμους μ' έναν τρόπο σαν του άπαντάει:

«Πού θές νά ξέρω έγώ;»

Ό Περέθ γίνεται κατακόκκινος πού έστω και με δεμένο τó στόμα ή τετραπέρατη κόρη του τά κατάφερε νά τον πειράξη, μά συνεχίζει με άφάνταστο ήρωισμό τις γλύκες του:

— Έλα, μικρή μου κορούλα! Χωρίς παρακάλια, θά μάς έξηγήσης γιατί είσαι ή Νάγια με τó Βέλο χωρίς νά είσαι; Έ, γλύκα μου; Δηλαδή θέλω νά πώ... Καταλαβαίνεις τί θέλω νά πώ, δέν κα-

ταλαβαίνεις; Γιατί έγώ δέν καταλαβαίνω πού νά με πάρη και νά με σηκώση!... Δηλαδή... Μαλάκωσε, καρδούλα μου! Δέν σε κατηγορεί κανείς, γιατί, αν σε κατηγορήση, θά έχη νά κάνη μαζί μου και νά είναι βέβαιος ότι δέν θά καλοπεράση!... Άπλώς θέλουμε νά μάς πής για νά μάς φύγη ή περιέργεια! Έ! Ναι πού νά πάρ' ή όργή! Αυτό είναι! Τώρα τó είπα καλά: Νά μάς φύγη ή περιέργεια! Αυτό ακριβώς ήθελα νά πώ από τήν άρχή και τó παρεξήγησες, Ροζίτα μίο κορασόν! (Καρδιά μου). Ξέρεις, έμείς οί άντρες είμαστέ

Ταυτόχρονα, με τó πόδι της ξεκολλάει τó σύρμα...

‘Ο Τζένκινς προσπαθεί να τόν συνεφέρει...

και λίγο περίεργοι! Δεν μοιάζουμε μ’ εσάς τις γυναίκες που δεν είσαστε ούτε μιά στάλα!... Θέλουμε να μαθαίνουμε! Γι’ αυτό θα μάς εξηγήσης! Πώς έβαλες με τὸ νου σου πὼς ἦταν ποτὲ δυνατόν να σε κατηγορήση κανείς; Πάδρε ντέλ Ντίος! Πές μου, καρδούλα μου! Μίλησε! Τραβήξτε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὸ στόμα της γιὰ νὰ μιλήση, ἡλίθιοι! Πὼς θέλετε νὰ μάς πῆ τί ἔγινε, ἀφοῦ τῆς κρατᾶτε τὸ στόμα;

Πραγματικὰ οἱ ἀστυφύλακες τοῦ σενιὸρ Περὲθ, ἔντρομοι ἀποτραβοῦν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ροζί-

τας καὶ ἔτσι βγάζει κι’ ὁ ἴδιος ὁ Περὲθ τὸ δικό του πού εἶναι κάτω - κάτω!

Ἡ Ροζίτα φαίνεται ἀκόμα πολὺ θυμωμένη καὶ ὁ σενιὸρ Περὲθ τῆς χαμογελάει γιὰ νὰ τῆς δώση κουράγιο.

— Λοιπόν;

— Τί λοιπόν καὶ ξελοιπόν; τοῦ ἀπαντᾶει σφυριχτὰ σὰν κόμπρα. Δεν καταλαβαίνεις πιά τίποτα ἐσύ; Τί σοῖ ἀστυνόμος εἶσαι;

— Πές μου, καρδούλα μου! ἀποκρίνεται ἡρωϊκὰ καὶ ἰδρω κοπῶντας ὁ καημένος ὁ Περὲθ. Μὴν με προσέχης ἐμένα. Δεν εἶμαι... στίς φόρμες μου σήμερα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σκε

φθῶ καλά!

— Έ!... Δέν μέ είδες, κα-
λὲ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζορρό;

— Δηλαδή θές νὰ πῆς
πῶς...

Τὰ μάτια τοῦ Περὲθ γουρ-
λώνουν καὶ πάλι.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πᾶει νὰ
ἀγριέψη.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ σφίγ-
γονται οἱ γροθιές του.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τρίζουν
τὰ δόντια του.

Στὸ τέλος ἡμερεύει γιατί
συλλογιέται ξαφνικὰ πῶς μπο-
ρεῖ νὰ ξαναγριέψη κι' ἡ κόρη
του.

Λέει:

— Θές νὰ πῆς πῶς ἐσὺ ἦ-
σουν ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια
αὐτὸς ὁ κακοῦργος κι' ἔτρε-
χε μέσ στὸ δάσος;

— Ναί!

— Λοιπὸν τότε, ἐσὺ θὰ
πρέπει νὰ εἶσαι καὶ ἡ Νάγια!

— Όχι!

— Καὶ ποιά εἶσαι;

— Ἡ κόρη σου ἡ Ροζίτα!
Πάδρε ντέλ Ντίος!

— Καὶ τί γύρευες στὴν
ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ τέρατος;

— Γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσω!

— Νὰ τὸν κάνης τί;

— Νὰ τὸν ξεγελάσω! Δέν
κατάλαβες ἀκόμα; Κρίμας
ποὺ εἶσαι καὶ διοικητὴς τῆς
ἀστυνομίας!...

— Μὰ μίλησε! Ἐξηγήσου!
Θὰ μέ σκάσης!

— Καλέ, δέν μέ εἶχες ἀφή-
σει ἐδῶ στὸ ἐλικόπτερο γιὰ
νὰ τὸ προσέχω;

— Ναί!

— Λοιπὸν ἦρθε αὐτὸς ὁ

κακοῦργος ποὺ λές! Ὁ Ζορ-
ρό!

— Καί;

Τὴν ὥρα ποὺ μιλάει ἡ Ρο-
ζίτα μέ τὸ πόδι της τραβάει
ἓνα ἐξωτερικὸ σύρμα ποὺ ὑ-
πάρχει στὴν κοιλιὰ τοῦ αὐτό-
γυρου, ποὺ συνδέει τὴ μπατα-
ρία μέ τὴν ἐπάνω προπέλα.

Κανείς δέν τὴν παίρνει εἴ-
δησι.

Καί, ἐννοεῖται, ὅτι δέν στα-
ματάει καθόλου τὴ διήγησί-
της, γιὰ νὰ κάνη αὐτὴ τὴ δου-
λειά:

— Καὶ πρώτη μου δουλειὰ
φυσικά, μόλις τὸν εἶδα ν'ἀρ-
χεται ἀπὸ μακρυὰ, μέ κάτι
πελώρια πηδήματα καὶ μέ τὸ
τρομερό του μαστίγιο στὸ
χέρι, ἦταν νὰ ἀκολουθήσω τὴ
διαταγή σου, μίο πάδρε!

— Ἐγὼ δέν σε διέταξα νὰ
κάτσης νὰ σε πάρη στὴν ἀγκα-
λιά του, καρδερίνα μου. Ἐ-
γὼ σοῦ εἶπα μέ τὸν παραμι-
κρὸ κίνδυνο ποὺ θὰ δῆς νὰ
ἀπογειώσης τὸ ἐλικόπτερο
γιὰ νὰ βρεθῆς σὲ ἀσφάλεια!

— Αὐτὸ ἔκανα!

— Θὰ μέ τρελλάνης!

— Δηλαδή αὐτὸ πῆγα νὰ
κάνω!, ἐξηγεῖται καλύτερα ἡ
Ροζίτα.

— Καὶ γιατί δέν τόκανες;

— Δέν ἀπογειωνόταν τὸ
ἐλικόπτερο!

— Τί ἔκανε, λέει; Γιατί
δέν ἀπογειωνόταν;

— Μακάρι ν'ἄξερα! Προσ-
πάθησα μέ κάθε τρόπο νὰ τὸ
βάλω μπρὸς ἀλλὰ δέν ἐννοοῦ-
σε ν' ἀκούση! Ὁ ἐπάνω κι-
νητήρας δέν γύριζε καθόλου!

— Λοιπὸν;

‘Ο Περέθ τὴν κυττάζει μὲ μισόκλειστα μάτια.

‘Η κοπέλλα σινευίζει:

— Λοιπὸν ὁ Ζοροὸ πλησί-
αζε σ’ αὐτὸ τὸ μεταξύ!

— Καί;

— Κόντευε πιά νὰ φτάση
στὸ ἐλικόπτερο...

— Κι’ ἔπειτα;

— Θὰ μ’ ἔβλεπε καὶ μπο-
ρεῖ νὰ μὲ γνωρίζη πὼς εἶμαι
ἡ κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀ-
στινομίας καὶ νᾶθελε νὰ ἐκδι-
κηθῆ ἐπάνω μου τὰ ὅσα τοῦ
κάνεις ἐσὺ κυνηγώντας τον
συνεχῶς! Μπορεῖ νᾶθελε νὰ
μὲ μαστιγώση ἢ καὶ νὰ μὲ
σκοτώση!

— Λέγε παρακάτω! Μ’ ἔ-
σκασες!

— Λοιπὸν τότε μοῦ πρω-
τόρθε ἡ ιδέα!

— Ποιά ιδέα;

— Νὰ κάνω τὴ Νάγια!

— Καὶ πὼς θὰ τὴν ἔκα-
νες;

— Θᾶβγαζα τὰ ρούχα μου
καὶ θᾶμενα μὲ τὸ κοστούμι
τοῦ μπάνιου ποὺ φορῶ πάντο-
τε ἀπὸ μέσα ὅταν ἔρχομαι
στὴ ζούγκλα! Θὰ φοροῦσα
κι’ ἓνα πανὶ στὸ πρόσωπό
μου γρήγορα - γρήγορα...

— Καὶ τί θὰ κέρδιζες μ’
ὅλ’ αὐτά;

‘Η Ροζίτα ξεφυσάει μ’ ἀ-
πογοήτευσί πολὺ μενάλῃ.

— ὦ! Μίο πάδοε! Δὲν
εἶσαι καθόλου ἔξυπνος! Μά...
αὐτὸ ποὺ κέρδισα μόνο! ‘Ο
Ζοροὸ θὰ νόμιζε πὼς εἶμαι ἡ
Νάγια! ‘Η Νάγια ἔχει σώ-
σει τόσες φορές τὴ ζωὴ τοῦ
Ζοροῦ!... Ἔτσι ὄχι μόνο δὲν
θὰ μὲ μαστίγωνε ἀλλὰ θὰ μὲ

προστάτευε καὶ ἐναντίον ὁ-
ποιοῦδήποτε κινδύνου! Ἄλ-
λαξα λοιπὸν μέσα σὲ μιὰ στι-
γμὴ καὶ μόλις πρόλαβα... ‘Ο
τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔ-
φτασε στὸ αὐτόνυρο καὶ μ’
ἓνα πήδημα βρέθηκε πάνω...

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἔγινε καὶ κάτι
ποὺ δὲν εἶχα προβλέψει!...

— Μπά; Καὶ ποιό ἦταν
αὐτό;

— ‘Ο Ζοροὸ ἐνθουσιάστη-
κε ποὺ μὲ βοήθηε κι’ ἤθελε καὶ
καλὰ καὶ σώνει νὰ μὲ πάρη
στὴ ζούγκλα καὶ νὰ μὲ παν-
τρευτῆ!

— Χίλιοι δαιμόνοι. Αὐτὸ
πάει πολὺ, Μαντόνα μία!

— Νὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς μὲ
περνοῦσε γιὰ τὴ Νάγια μὲ
τὸ Βέλο!

— Δὲν τὸ ξεχνᾶω ἀλλὰ δὲν
ξεχνᾶω κιόλας πὼς δὲν ἤσουν
ἡ Νάγια παρὰ ἐσύ! Λοιπὸν;

— Φυσικά... Δὲν δέχτηκα!

— Ἔλα! Μὴ μοῦ τὸ λές
γιατὶ θὰ τρελλαθῶ!, γρυλλί-
ζει μὲ μανία ὁ γοντρο - Πε-
ρέθ. Πές μου τί ἔγινε ὕστερα
καὶ πὼς βρέθηκες στὴν ἀγκα-
λιά του!

— Λοιπὸν, ὁ Ζοροὸ, μίο
πάδρε, δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λό-
για! Μοῦ τὸ λέει μιά, τοῦ ἀ-
παντῶ «ὄχι». Μοῦ τὸ λέει δυό,
τοῦ φέρνω δικαιολογία πὼς
δὲν μποροῦσα σήμερα καὶ νὰ
τὸ κανονίζαμε γιὰ ἄλλη φο-
ρά... Μοῦ τὸ λέει τρεῖς, κα-
θὼς τοῦ ἀποκρίνομαι πάλι
ὄχι, μ’ ἀοπάζει στὰ χέρια
του καὶ ξεκινᾶμε!

— Ξεκινᾶτε!... Τί θές νὰ
μᾶς πῆς;

‘Ο Περέθ αφρίζει από τή λύσσα του.

‘Η Ροζίτα φαίνεται κι’ εκείνη όργισμένη ακόμα στην ανάμνησι τών όσων διηγείται.

— Νά: ‘Οπως μάς βρήκατε στη ζούγκλα! Μὲ πήρε στα χέρια του κι’ άφου πήδησε από τὸ έλικόπτερο, άρχισε νά τρέχη! ‘Εγὼ λιποθύμησα εκείνη τήν ώρα, καθώς παρακαλούσα τή μία Μαντόνα νά με λυπηθῆ και νά σάς φανερώση στὸν δρόμο μας!

‘Ο Περέθ τρίζει τὰ δόντια:

— ‘Ετσι γίνανε τὰ πράγματα;

— ‘Ακριβώς!

— Λὲς τήν αλήθεια;

— Μίο πάδρε!!...

Τὰ μάτια του χοντρο - άστινόμου γυαλίζουν άγρια.

Θριαμβευτικά.

— Θα έξακριβώσω αν λὲς αλήθεια!, γρυλλίζει. Είπες πὼς ὁ κινητήρας του έλικόπτερου δὲν γύριζε, έτσι;

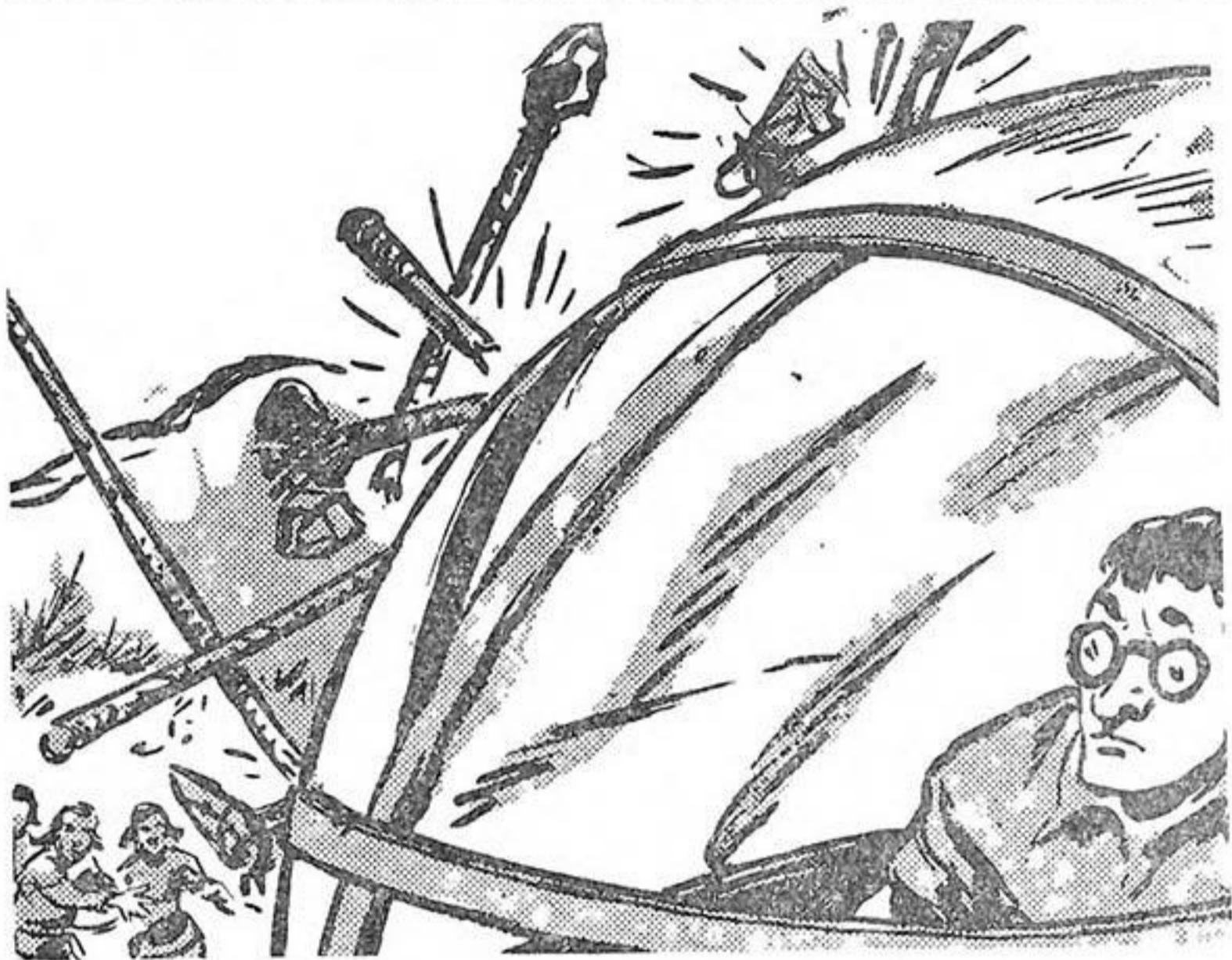
— Ναί... δηλαδή...

— Τί δηλαδή; Τ’ είχε πάθει και δὲν γύριζε;

Τὸ πρόσωπο του πατέρα τῆς Ροζίτας είναι κατακόκκινο και άρχίζει σιγὰ - σιγὰ νά χλωμιάζει καθώς βλέπει τή διστακτικότητα τῆς κόρης του. ‘Αρχίζει δηλαδή πάλι νά τήν ύποψιάζεται και ἡ καρδιά του ραίζει.

Συναντοῦν ὅμως τὸν κρυσταλλίνο τοίχο...

Πετούν τὰ πέτρινα τσεκούρια καὶ τὰ δόρατά τους...

— Ξέρω κι' ἐγώ; κάνει ἡ τετραπέρατη νέα μισοκακόμοιρα. Ἴσως ἡ θύελλα νὰ προξένησε καμμιά ζημιά...

Ὁ Περὲθ μουγγρίζει σὰν λιοντάρι:

— Λοιπὸν ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀλήθειας εἶναι εὐκόλη: Ἄν ἡ προπέλα δὲν γυρίζει, αὐτὸ θὰ πῆ πὼς λές τὴν ἀλήθεια! Ἄν ὅμως γυρίζη, θὰ ἀποδειχτῆ πὼς μοῦ διηγήθηκες ἓνα παραμῦθι καὶ πὼς εἶσαι ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο! Καὶ τότε — μὰ τὴν πίστι μου! — θὰ σὲ κρεμάσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια στὴν πλατεῖα!

Ἡ Ροζίτα δείχνει πολὺ ἀνήσυχη σ' αὐτὴ τὴ δῆλωσι

τοῦ ἐξαγριωμένου πατέρα της.

— Μά... μίο πάδρε!, μουρμουρίζει σαστισμένη. Μπορεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ εἶχε πάθει τὴ ζημιὰ τὸ ἐλικόπτερο καὶ ἀργότερα νὰ διορθώθηκε! Μπορεῖ τώρα ὁ κινητήρας νὰ γυρίζη πάλι! Θὰ πῆ αὐτὸ πὼς...

Ὁ Περὲθ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ συνεχίση.

Γαβγίζει ἄγρια μὲ τὸ αἷμα του ἀνεβασμένο ἄλλη μιὰ φορὰ ὀλόκληρο ἐπάνω στὸ κεφάλι του:

— Νὰ εὐχεσαι, κορούλα μου, νὰ μὴν διορθώθηκε μόνη της ἡ βλάβη, γιατί αὐτὸ θὰ

σου στοιχίση τὸ ὠραῖο σου κεφαλάκι! Προσευχήσου πάλι στὴ Μαντόνα πού σε ἀκούει ὅλη τὴν ὥρα, νὰ μὴν διωρθώθηκε μόνη της ἡ βλάβη, γιατί αὐτὸ θὰ πηγαίνει νὰ πῆ πὼς εἶσαι ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο!...

Καὶ ἐξαγριωμένος τελείως, σὰν τρελλός, μὲ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα συναισθήματα στὴν καρδιά του, ὀρμάει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐλικόπτερου, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του τὴ μιὰ γίνεται κατακόκκινο καὶ τὴν ἄλλη χλωμὸ σὰν τοῦ πεθαμένου.

Μὲ χέρια πού τρέμουν ἀπὸ ταραχὴ ἀρπάζει τοὺς διάφορους μοχλοὺς καὶ προσπαθεῖ νὰ βάλῃ μπρὸς τὸ σκάφος.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἕνας δυνατὸς θόρυβος κινητῆρος ἀκούγεται κι' ὀλόκληρο τὸ ἐλικόπτερο ἀρχίζει νὰ τραντάζεται.

Ὁ Περὲθ ἀσπρίζει ἐντελῶς.

Κοντεύει νὰ πάθῃ συγκοπή ἀπὸ τὴ φρίκη πού ἀπλώνεται στὴν καρδιά του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ πάθῃ τίποτα, γιατί γρήγορα ἀντιλαμβάνεται πὼς ἡ προπέλα πού ἔχει ἀρχίσει νὰ γυρίζει εἶναι ἐκείνη τῆς οὐράς.

Ἡ καρδιά του ξανάρχεται στὴ θέσι της κι' ἀρχίζει πάλι τὶς προσπάθειές του.

Ὅσο ὅμως κι' ἂν παιδεύεται, ὁ ἔλικας πού στέκει ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἀκίνητος, δὲν λέει οὔτε νὰ σαλέψῃ, ἀφοῦ μὲ τὸ συρματάκι πού ξεκόλλησε ἡ Ροζίτα μὲ τὸ πόδι της, δὲν μπορεῖ νὰ τρο-

φοδοτηθῇ μὲ ρεύμα!

Στὰ τελευταία βγάζει ἕνα μαντήλι καὶ σκουπίζει τὸν ἰδρώτα πού τὸν ἔχει λούσει ὀλόκληρον.

Ἄνασαινεὶ βαθειὰ μὲ ἀνακούφισι.

Τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρά.

Ἔχει βεβαιωθῆ πὼς ἡ Ροζίτα λέει... τὴν ἀλήθεια (!) καὶ πὼς ἐπομένως δὲν εἶναι ἡ Νάγια!

— Μικρὴ μου Ροζίτα!, ψελλίζει γυρνώντας εὐτυχισμένος πρὸς τὸ μέρος της. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, παιδί μου!

Ἡ κοπέλλα ὅμως ἐννοεῖ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο της ὡς τὸ τέλος.

Τὰ ὁμορφα μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ καὶ ἐτοίμαζι τὰ νύχια της σὰν γάτα.

— Νὰ μὲ φιλήσης!, στριγγλίζει μανιασμένη. Γιὰ τόλμησε νὰ μὲ πλησιάσης, μίο πάδρε, καὶ νὰ δῆς πού θὰ σοῦ ξεσχίσω ὅλο τὸ πρόσωπο μὲ τὰ νύχια μου! Θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!

— Κόρη μου!...

— Κόρη σου! Δὲν εἶμαι ἡ κόρη σου ἐγώ!... Εἶμαι ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, πού θὰ μὲ κρεμάσης στὴν πλατεῖα... Ἄφησέ με νὰ φύγω! Θὰ μείνω στὴ ζούγκλα, πού εἶναι τὸ σπίτι μου! Τὰ θηρία θὰ μοῦ φερθοῦν καλύτερα ἀπὸ τὸν πατέρα μου πού μὲ λατρεύει! ὦ! Μαντόνα! Μαντόνα!...

Κάνει νὰ τὸ βάλῃ κιόλας στὰ πόδια, ἀλλὰ ὁ χοντρο-

Περὲθ μ' ὄλον τὸν ὄγκο του προλαβαίνει καὶ ρίχνεται ἀπάνω της μὲ τὸ μούτρο του ὀλοκόκκινο ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴ μεταμέλεια.

— Κορούλα μου! Γλυκειό μου μικρὴ Ροζίτα! Ἐσὺ εἶσαι ἡ παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου!, τῆς λέει μὲ φωνὴ ποὶ τρέμει. Πῶς θὰ ζήσω ἐγὼ ἂν μ' ἐγκαταλείψης καὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς ἐσύ;

— Ἐσὺ ἤθελες νὰ μὲ κρεμάσης, μίο πάδρε!

— ὦ, μικρὴ μου Ροζίτα! Συγχώρεσε τὸν δυστυχησμένον σου πατέρα! Ἄν σὲ κρεμοῦσα θὰ σκοτωνόμουν κι' ἐγὼ μετὰ!

— Κι' ἐγὼ τί θὰ κέρδιζα μ' αὐτό; Μήπως... θὰ πήγαινα πρὸς τὸ καλύτερο;

— Πῶς μπορείς νὰ εἶσαι τόσο σκληρόκαρδη, κόρη μου; Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσύ; Δὲν ἔχεις καρδιὰ στὸ στήθος σου; Δὲν καταλαβαίνεις τί εὐθύνες ἔχει ὁ πατέρας σου καὶ τί δύσκολη ποὺ εἶναι ἡ θέσις του; Τί φταίω ἐγὼ ἂν σὲ βρῆκα μ' ἓνα μαγιὼ ἴδιο μ' ἐκείνης τῆς τρομερῆς γυναίκας καὶ μ' ἓνα βέλο στὸ πρόσωπο πάλι ἴδιο μὲ τὸ δικό της; Τί ἤθελες νὰ ὑποθέσω;

— Τὴν ἀλήθεια! Πῶς ντύθηκα ἔτσι γιὰ νὰ ξεγελάσω τὸν Ζορρό!

— Μὰ τόσο εὐκολο ἦταν νὰ καταλάβω ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Εὐκολο - δύσκολο, ἐγὼ δὲν ξέρω! Εἶσαι ἀστυνομικὸς τὸ ἐπάγγελμα! Δὲν ...κολλᾶς χερούλια σὲ μπρίκια! Ἐνας

ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ τὰ καταλαβαίνει ὅλα καὶ μάλιστα πιὸ εὐκολο πρέπει νὰ καταλαβαίνει... τὰ δύσκολα!

— Συγχώρησέ με, μίο κορασόν!

Ἡ Ροζίτα ἀποφασίζει νὰ ὑποχωρήσῃ.

Κουνάει τὸ κεφάλι της μὲ τρόπο ποὺ τονίζει ὅτι τοῦ κάνει πολὺ μεγάλη χάρι καὶ μετὰ τοῦ δηλώνει:

— Δὲν ἐπιμένω περισσότερο, μίο πάδρε, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ συγχωρῶ ἀκόμα! Θὰ σὲ συγχωρήσω μόνο ὅταν συλλάβῃς τὴν πραγματικὴ Νάγια μὲ τὸ βέλο γιὰ νὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια μου.

— Ἐννοια σου καὶ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ! Θὰ τὴν κυνηγήσω σὰν λυσσασμένο σκυλί! Τώρα ὅμως ἄς κυττάξωμε νὰ βάλουμε μπροστὰ αὐτὸν τὸν δαίμονα! Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμε τὸ γρηγορότερο στὸ Ἔλ Χόκλο!...

Ἡ Ροζίτα κυττάζει τὸν πατέρα της ἀνήσυχη.

Τὰ μάτια τοῦ ἀστυνόμου λάμπουν τόσο τρομερά!...

Κι' ὁ Περὲθ μουρμουρίζει ἰανάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του:

— Ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἦταν ἐδῶ τώρα δά!... Θέλω νὰ δῶ ἂν ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο εἶναι στὸ σπίτι του μόλις θὰ γυρίσω!... Κι' ἔχω μιὰ γνώμη πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ εἶναι!... Κι' ἀρχίζοντας ἀπ' αὐτόν, θὰ γραπώσω καὶ τὴ μουσίτσα αὐτὴ τὴ Νάγια! Ἐννοια σου.

Ἔστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν

σύντομο μονόλογο που η Ροζίτα δέν κατάφερε νά τόν ακούση, αρχίζουν ὅλοι μαζί νά ψάχνουν γιά τή βλάβη.

Καί δέν ἀργοῦν νά τήν ἀνακαλύψουν.

Ένας ἀπό τούς ἀστυνομικούς, βρίσκει σέ μιὰ στιγμή τὸ ξεκολλημένο σύρμα καί βάζει τīs φωνές.

Ὁ Περὲθ οὔτε βάζει μὲ τὸ νοῦ του πῶς ἔχει ξεκολλήσει τὸ σύρμα αὐτό.

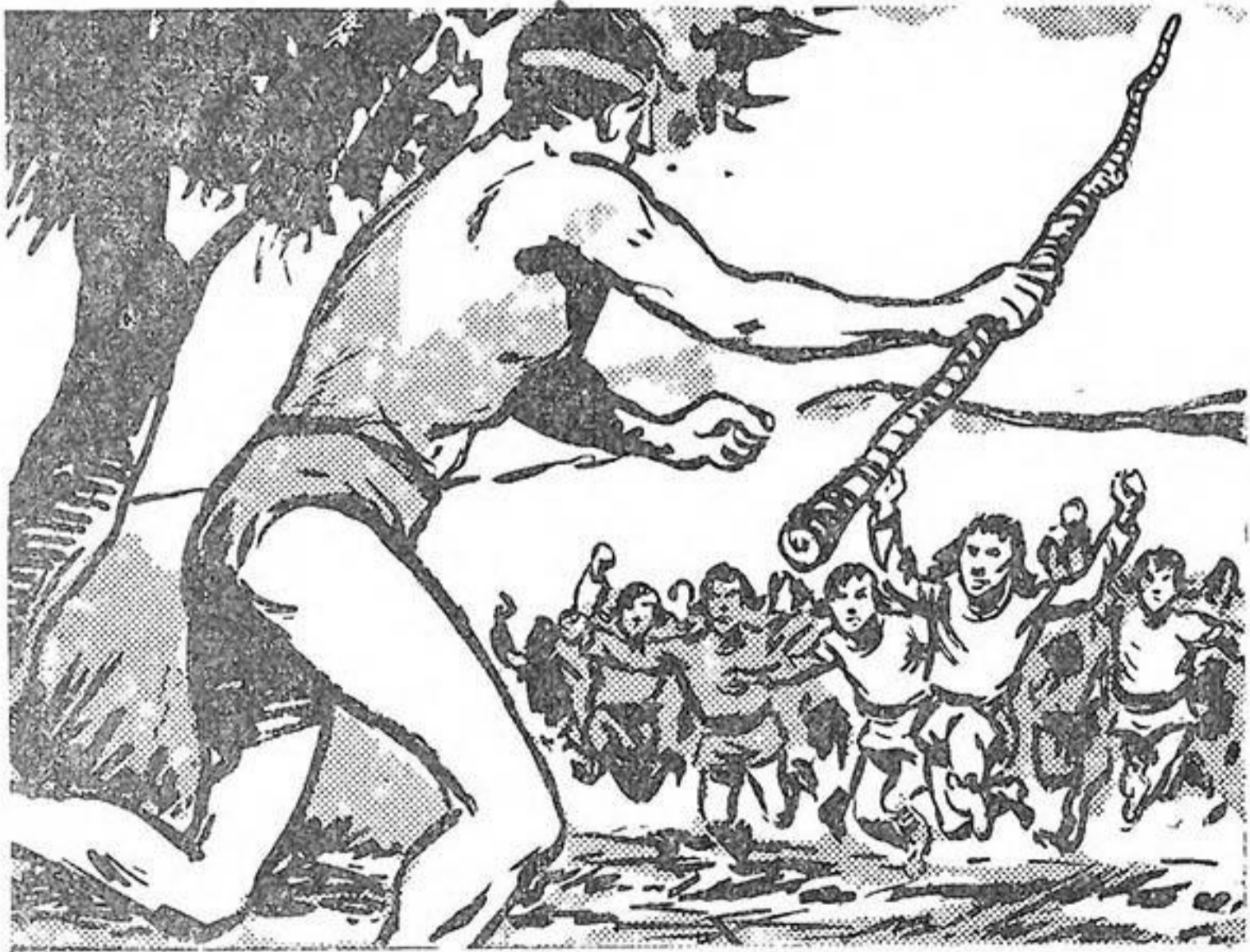
Δέν εἶναι καθόλου περίεργο ἐξ ἄλλου νά τὸ ἔχη κάνει ἡ ἀκατανίκητη ὄρμη τοῦ ἀνέμου πού σαρώνει τὰ πάντα στὸ διάβα του.

Τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι ἡ

βλάβη διορθώνεται ἀμέσως.

Μόλις κάνουν τήν σύνδεσι καί τήν ἀσφαλίζουν καλὰ γιά νά μὴν τούς ξεκολλήσει πάλι ἐνῶ θὰ βρίσκωνται στὸν ἀέρα, ἡ προπέλα παίρνει μπρὸς μὲ δαιμονισμένο θόρυβο.

Σέ δυὸ λεπτὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔχουν ξεκινήσει καί τρέχουν γιά τήν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Περὲθ λάμπουν αἰνιγματικὰ καί θριαμβευτικὰ συγχρόνως καί ἡ Ροζίτα, πού οὔτε ἔχει βάλει ποτὲ μὲ τὸν νοῦ της, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας νά ἔχη καμμιά σχέσηι μὲ τὸν καλοκάγαθο Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, δέν μπορεῖ

Τρέχει κι' ἐκεῖνος καταπάνω τους...

Τὸ κεφάλι τοῦ Ἐλ Ρέϋ εἶναι βαρὺ ἀπὸ σκέψεις...

νὰ καταλάβῃ ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ χαρὰ ποῦ καθρεφτίζει ἡ μορφή τοῦ πατέρα της, ἀφοῦ ὁ καημένος ἔχει ἀποτύχει οἰκτρὰ στὴν ἐκστρατεία του αὐτὴ μὲς στὴ ζούγκλα...

Κρυστάλλινη
φυλακὴ

Π ΘΡΥΛΙΚΟΣ Πάντσο Γίγαντας, ὅπως εἶδαμε, ἔχει τὴ... φαεινὴ ἔμπνευσι νά... λιποθυμήσῃ καὶ ἔτσι παύει νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ — πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὴν τρομερὴ φυλὴ τῶν πυγμαίων, τὰ παιδιὰ ποῦ κυκλώνουν τὸ Μαῦρο Πουλι ἀπ'

ὅλες τὶς μεριές.

Ὁ καθηγητὴς Τζένκινς ὁμῶς, ποῦ εἶναι μαζί του μὲς στὸ ἐλικόπτερο, δὲν καταφέρνει κι' ἐκεῖνος νὰ λιποθυμήσῃ ὅπως ὁ ἀπερίγραπτος νάνος καὶ αὐτὸ τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ σὰν νὰ κάθεται πάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ κάτι χειρότερο.

Τὰ μάτια του εἶναι γουρλωμένα ἀπὸ ἕναν ὑπερφυσικὸ τρόπο...

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο νὰ φοβᾶται τόσο πολὺ, γιὰτὶ ὁ λαμπρὸς ἐπιστήμων ξέρει θαυμάσια τί θὰ πῆ νὰ πέσῃ κανεὶς στὰ χέρια αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν τεράτων, ποῦ θὰ

τούς θανατώσουν ἀσφαλῶς μετὰ τὰ φρικτότερα βασανιστήρια πού μπορεῖ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου...

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ὁμάει καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν πεσμένο Πάντσο Γίγαντα καὶ μὲ γαστούκια καὶ μασάζι προσπαθεῖ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ συνέλθῃ, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ νὰ κἀνῃ τὸ καταπληκτικὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζοροῦ τῆς Ζούγκλας ν' ἀπονειωθῇ.

Δὲν εἶναι ὅμως κι' εὐκόλῃ δουλειὰ νὰ συμφέρον κανεῖς τὸν Πάντσο μόλις ἔχει λιποθυμήσει...

Καὶ στὸ μεταξὺ οἱ Ἰνδιάνοι πυγμαῖοι πλησιάζουν ὁλοένα.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεῖς τί κόλασι πραγματικὴ δημιουργοῦν μὲ τίς ὑστερικές κραυγές τους καὶ τὰ ἄγρια οὐρλιαχτὰ πού βγαίνουν ἀπὸ τὰ λαρύγγια τους.

Ὅπως μάλιστα ἔχουν λεπτές καὶ διαπεραστικές φωνίτσες σὰν τῶν μικρῶν παιδιῶν, τὸ πανδαιμόνιο πού δημιουργοῦν μπορεῖ γωρὶς καιμὶ ἰσχυρὴ ὑπερβολὴ νὰ κἀνῃ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσι του...

Ὁ καθηγητὴς Τζένκινς βλέπει ἐπὶ τέλους τὸν Πάντσο Γίγαντα ν' ἀνοινοκλείνῃ τὰ ματάκια του καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα...

Ὑστερα τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες του καὶ τὸν κυριεύει ἡ πιὸ μαύρη ἀπελπισία.

Ὁ Πάντσο συνέρχεται μὲν

ἀλλὰ καὶ δὲν προλαβαίνει πιά νὰ κἀνῃ τίποτα γιὰ νὰ σωθῶν.

Τὰ παιδιὰ ἔχουν κιόλας φτάσει μὲ τὰ καταπληκτικὰ γιὰ τὸ μπῶϊ τους πηδήματα πού κἀνουν, στὸ Μαῦρο Πουλί.

Πηδᾶνε σὰν ἀληθινὰ κατσίκια, τὴν ὥρα πού ξεφωνίζουν ὑστερικά.

Στὰ γέρια τους κρατοῦν καὶ κραδαίνουν ἄγρια, τσεκούρια καὶ δόρατα πέτρινα, γιὰ δὲν ὑπάρχει μέταλλο μέσα στὴ Ζούγκλα καὶ οὔτε βγαίνουν ποτὲ ἔξω ἀπ' αὐτὴν οἱ Ἰνδιάνοι πυγμαῖοι, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ καθηγητὴς ὀπισθοχωρεῖ μὲ φοίκη — ἂν μπορῇ νὰ πῇ κανεῖς ἔτσι γιὰ τὸν περιορισμένο γῶρο μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται.

Βλέπει ἀπ' ὅλες τίς μεριές διαβολικὲς μικρὲς μορφές μὲ φλογισμένα μάτια κατὰκόκκινα, νὰ πηδοῦν ἐναντίον του.

Βλέπει τὰ δόρατα καὶ τὰ τσεκούρια νὰ ὑψώνονται ἄγρια ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Μιὰ τρομερὴ φωνὴ φοίκης καὶ τρόμου ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι του, πού τὴν ἀκούει ἀκόμα κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας μέσα στὸν χαλασμὸ πού γίνεται καὶ πετιέται ὄρθιος μὲ τὰ ματάκια του γουρλωμένα.

— Τί συμβαίνει; τσιρίζει λαφιασμένος. Μίλησε κανεῖς; (! !)

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ γίνεται κάτι τρομακτικὸ ἀλλὰ

ταυτόχρονα και αλλόκοτο:

Οί άπαίσιιοι πυγμαίοι έτσι όπως πηδούν έναντίον τους... τρακέρνουν στον άέρα ό ένας μετά τον άλλο και τσακίζονται ύστερα κάτω στη γή όπου σωριάζονται με σπαρακτικά ούρλιαχτά!

Όπως δηλαδή θα έχη καταλάβει ήδη ό άναγνώστης, δέν χτυπούν άκριβώς στον άέρα, παρὰ στο κρυστάλλινο, άθραυστο περίβλημα του κουβουκλίου του ύπέροχου έλικόπτερου.

Τά παιδιά όμως δέν έχουν ξαναδη τίποτε γυάλινο ποτέ.

Δέν μπορούν να φανταστούν την πραγματικότητα.

Νομίζουν πώς ένας άόρατος, μαγικός τοίχος ύψώνεται γύρω άπό τον Πάντσο Γίγαντα και τον καθηγητή Τζένκινς που τους βλέπουν όλοκάθαρα, αλλά δέν μπορούν να τους πλησιάσουν και μάλιστα χτυπούν άσχημα με την όρμη που είχαν βάλει στα πηδήματά τους και κυλιώνται κάτω με λυσσασμένες κραυγές πόνου και τρόμου.

Όστόσο μέσα στο Μαύρο Πουλι ύπάρχει κι' ένας άλλος που ξεφωνίζει ύστερικά κι' αυτός —όπως θα τόχη καταλάβει ό καθένας, είναι ό φοβερός και τρομερός Πάντσο Γίγαντας.

Βλέποντας άξαφνα τά μικροσκοπικά εκείνα πλάσματα να έρχονται με φόρα και να τρακέρνουν πάνω στο άθραυστο τζάμι του αυτόγυρου, βάζει τίς φωνές:

— Χριστούλη μου, κάτι...

Κουνουπάρες! Πιάσε την άντλία του ντι - ντι - τί, καλέ! Έκεί πίσω σου είναι!... Θα τὰ ξεπαστρέψουμε στο φι και στο πι!

Φυσικά ό σοφός καθηγητής δέν δίνει σημασία στις βλακειές του.

Κυττάζει με φρίκη τά άπαίσιια αυτά ανθρώπινα πλάσματα, που ώστόσο δέν έχουν τίποτα το ανθρώπινο πάνω τους...

Οί τελευταίοι που δέν προλαβαίνουν να συγκρατηθούν κι' έρχονται και πέφτουν με τά μούτρα πάνω στον διαφανή τοίχο του κουβουκλίου του Μαύρου Πουλιού, του δίνουν την εύκαιρία να δη άπο πολύ κοντά τά φοβερά χαρακτηριστικά των προσώπων τους — πριν αυτά τά τελευταία χτυπήσουν και πλατύσουν άηδιαστικά πάνω στον τζαμένιο τοίχο...

Κι' ό Πάντσο που δέν χάνει την εύκαιρία να μην πετάξη την... κοτσάνα του, τσιρίζει και πάλι σε μιá στιγμή με τά ματάκια του γουρλωμένα μέχρις έξορύξεως:

— Πάδρε ντέλ Ντίο! Αυτός ό τελευταίος πού... πατικώθηκε ή μούρη του στο τζάμι, μου φάνηκε σαν ένα ξαδερφάκι μου άπο την Πέρα Χώρα!

Στο μεταξύ οί πυγμαίοι τά παιδιά έχουν αρχίσει να όπισθοχωρούν τρομοκρατημένοι και με ούρλιαχτά ακόμα φοβερώτερα άπο την ώρα που έκαναν την επίθεσί τους...

Δέν μπορούν να χωνέψουν

Δέν έχει παρά νά πηδήξη άλμα
ἐπί κοντώ...

τὸ πρωταίκουστο πάθημά
τους.

Στὶς πρωτόγονες ψυχές
τους φυτρώνει ἡ ἰδέα πὼς ἔ-
χουν νὰ κάνουν μὲ θεοὺς καὶ
ὄχι μὲ ἀνθρώπους.

Στὸ τέλος ρίχνονται σὲ ἄ-
τακτη φυγὴ καὶ χάνονται πάλι
μὲ ἀλλαγαμοὺς στὰ πρῶ-
τα δέντρα τῆς ζούγκλας...

Δέν φεύγουν ὅμως...

Μένουν ἐκεῖ ἀπὸ πίσω καὶ
περιμένουν κυττάζοντας τὸ
Μαῦρο Πουλὶ μὲ τὰ κατακόκ-
κινα ματάκια τους, ποὺ εἶναι
μάτια θηρίων.

Χτυπᾶνε μεταξύ τους τὰ
πέτρινα ὄπλα τους, ποὺ εἶναι
τόσο πολλὰ ὥστε κάνουν ἕ-
ναν ἀληθινὰ διαβोλεμένο θό-
ρυβο.

Καθὼς βλέπουν πὼς οἱ
«θεοὶ» ποὺ βρίσκονται στὸ ἐ-
λικόπτερο δέν κάνουν τίποτα
ἐναντίον τους, ξαναπαίρνουν
σιγὰ - σιγὰ θάρρος. Ἀρχί-
ζουν νὰ βγαίνουν ἀνάμεσα ἀ-
πὸ τὶς φυλλωσιές στὴν ἄκρη
τοῦ ξέφωτου καὶ νὰ πλησιάζ-
ουν τὸ ὑπέροχο, ἀθόρυβο
αὐτόγυρο.

Μόνο ποὺ τώρα δέν ἐπιτί-
θενται κατὰ κύματα, μὰ μόνο
βαδίζουν σιγὰ - σιγὰ καὶ ἔ-
τοιμοι στὴν παραμικρὴ ὑπο-
πτῆ κίνησι ἐκ μέρους τῶν «θε-
ῶν», νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

— Ξανάρχονται!, ψιθυρί-
ζει τρομοκρατημένος ὁ καθη-
γητῆς Τζένκινς. Καὶ τούτη
τὴ φορὰ θᾶναι τὸ τέλος! Τὴν
πρῶτη φορὰ τὴ γλυτώσαμε
ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τοὺς προ-
κάλεσε ὁ ἀόρατος τοίχος!...
Θὰ σπάσουν τὸ τζάμι τοῦ κου

βουκλίου και θα μάς κομματιάσουν!...

“Ολ’ αυτά τὰ λέει μέσ’ ἀπὸ τὰ δόντια του και ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν τὰ ἀκούει μὲ τὴ φασαρία πὺ γίνετα κι’ ὅλας ἀπὸ τὰ πέτρινα ὄπλα τῶν πυγμαίων, πὺ οὔτε μιὰ στιγμή δὲν ἔχουν πάψει νὰ τὰ χτυπάνε.

Ὁ κύκλος πὺ ἔχουν σχηματίσει γύρω ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πουλί, στενεύει ὀλοένα περισσότερο.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τοὺς βλέπει και χαμογελάει, γιατί ἔτσι ὅπως βαδίζουν σιγὰ -σιγὰ τὰ ἀνθρωπάκια, οὔτε βάζει μὲ τὸν νοῦ του πὺς μπορεῖ νὰ ἔχουν κακὸ σκοπὸ.

— Γιά κύττα τους τί πλάκες πὺ ἔχουνε!, λέει τοῦ καθηγητῆ τσιριχτά. Νάτανε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸ μπόι τους, ἐγὼ θάμωνα... γίγαντας χωρὶς καλαμπύρι! “Αν πήγαινα στὸ σκολεϊό τους, θάῆμωνα ὁ... ξυλάρας τῆς τάξεως! Τὸ χωράει τὸ μυαλό σου;

Ὁ Τζένκινς δὲν τοῦ ἀπαντάει.

Κυττάζει μὲ φρίκη τοὺς τρομεροὺς πυγμαίους πὺ τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτή, σταματοῦν και μένουν ἐντελῶς ἀκίνητοι γύρω ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πουλί, σὲ ἓναν κύκλο μὲ ἀκτίνα περίπου δέκα μέτρα ἀπὸ αὐτό.

Γὰ κατακόκκινα ματάκια τους κυττάζουν τὸ ἐλικόπτερο μὲ τρόπο ἀνακατεμένο μὲ ἀμφιβολία.

Παύουν νὰ χτυποῦν ἀκόμα

— Τί συμβαίνει; μουγγρίζει ἀγανακτισμένος. Ἐσεῖς, Περὲθ;

καὶ τὰ πέτρινα ὄπλα τους καὶ μοιάζουν μὲ τίποτε φρικτὰ ἀγαλματα, γεννήματα κάποιου τρομεροῦ ἐφιάλτη.

Ἀπειλητικὴ σιγὴ θανάτου ἀπλώνεται στὴ ζούγκλα.

Τὰ παιδιὰ παρατηροῦν μὲ μῖσος μαζί καὶ τρόμο τὸ Μαύρο Πουλί.

Κυττάζονται καὶ μεταξύ τους σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ πάρουν θάρρος ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τέλος ἓνας ποὺ εἶναι πιὸ σωματώδης ἀπὸ ὄλους — αὐτὸς θὰ φτάνη στὸν ὦμο τοῦ... Πάντσο Γίγαντα! — δίνει μιὰ διαταγὴ μὲ ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του.

Σίγουρα εἶναι ὁ ἀρχηγός γιατί σ' αὐτὴ τὴν κίνησί του, ξεσπάει μονομιᾶς καινούργια θύελλα ἀπὸ οὐρλιαχτὰ καὶ λυσσασμένες κραυγές.

Ὅμως οἱ πυγμαῖοι δὲν γουν τώρα πιά ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ὁ κύκλος τους οὔτε ἀνοίγει οὔτε κλείνει περισσότερο...

Μόνο ποὺ τὰ πέτρινα τσεκούρια καὶ τὰ δόρατα ποὺ κρατοῦν, ἐκτινάσσονται μὲ ἀπίστευτη δύναμι ἀπὸ τὰ κοντὰ ἀλλὰ τρομερὰ μυώδη χέρια τους.

Μιὰ πραγματικὴ βροχὴ ἀπὸ δαῦτα, κατευθύνονται ὅλα μὲ ἀπίθανη εὐθυβολία, ὀλοταχῶς πρὸς τὰ κεφάλια τοῦ Τζένκις καὶ τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι δὲν μποροῦν νὰ μὴ σκύψουν τρομο-

κρατημένοι, βλέποντάς τα νὰ συννεφιάζουν τὸν οὐρανὸ ἀπὸ πάνω τους.

Ὁ Πάντσο τσιρίζει ἀπελπισμένος:

— Ἀρχίσαμε τὸν πετρόπολεμο! Θὰ μᾶς γεμίσουν καρούμπαλα!

Ἡ τρομακτικὴ ὥστόσο αὐτὴ βροχὴ, σταματᾶει καὶ πάλι στὸν τοῖχο τοῦ ἄθραυστου τζαμιοῦ τοῦ αὐτόγυρου.

Τὸ ἐκπληκτικὸ πραγματικὰ σὲ ἀντοχὴ τζάμι, δὲν παθαίνει τίποτα.

Μὲ ἓναν θόρυβο ποὺ σὰν μαχαιριὰ σφηνώνεται στ' αὐτὰ τῶν δυὸ ἐπιβατῶν τοῦ σκάφους, πέφτουν πάνω στὸ διαφανὲς ἐμπόδιο.

Γίνεται ἀληθινὸς χαλασμός.

Τοῦ Πάντσο Γίγαντα τοῦ φαίνεται σὰν νὰ ἔχη σκάσει στὰ δυὸ ἢ γῆ ποὺ πατάει, γιατί μαζί μὲ τὴν ἀπίστευτα βροντερὴ αὐτὴ βροχὴ, γίνεται καὶ σεισμός!...

Ὡστόσο, μόνο πολλὰ ἀπὸ τὰ τσεκούρια καὶ τὰ δόρατα σπᾶνε στὸ τέλος καὶ τὸ τζάμι τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ ὄχι!

Πάλι μὲ τρόμο καὶ δέος βλέπουν οἱ πυγμαῖοι τὰ ὄπλα τους νὰ σταματᾶνε μὲ θόρυβο στὸν ἀέρα, πάνω στὸν «μαγικὸ» τοῖχο καὶ νὰ διαλύωνται μάλιστα σὲ κομμάτια πολλὰ ἀπὸ αὐτά...

Πάλι ἐτοιμάζονται νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ ἡ ἀγριότητά τους εἶναι τάση ποὺ καιτανικοῦν τὸν φόβο τους.

Βλέπουν πὼς συμβαίνουν πράγματα τρομερὰ καὶ ἀνε-

ξήγητα γι' αυτούς, δὲν βλέπουν ὅμως καὶ καμμιά ἐπιθετική κίνησι ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τους.

Μένουν λοιπὸν στὴ θέσι τους ἐνῶ ἕνας ψίθυρος ἀπορίας διατρέχει τὶς τάξεις τους.

Ἄβρῶνται καὶ νὰ προχωρήσουν μπροστὰ γιὰ νὰ ξαναπάρουν τὰ πέτρινα δόρατα καὶ τὰ τσεκούρια ποὺ ἔχουν μείνει γερά...

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως καὶ ἐνῶ ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔχει φτάσει πιά πάρα πολὺ κοντὰ στὰ πρόθυρα τῆς λιποθυμίας, ἕνας πραγματικὸς γίγαντας ξεπροβάλλει στὸ ξέφωτο ἀπὸ τὰ τελευταῖα δέντρα τῆς ζούγκλας.

Εἶναι ὁ θρυλικὸς Ζορρό, ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής!

Ὁ Ζορρό, ταξιδεύοντας μὲ τὴν ἀπίστευτη ταχύτητα τῶν πιθήκων μέσα στὴ ζούγκλα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, δὲν ἔχει χρειαστῆ περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε λεπτὰ γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ μέρος ποὺ ἄφησε τὸν βοηθό του μὲ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς μέσα στὸ Μαῦρο Πουλί.

Κι' ἔχει φτάσει σὲ ἐκεῖνο τὸ ξέφωτο δυὸ λεπτὰ πιὸ πρὶν ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ποὺ κάνει τὴν ἐμφάνισί του.

Ἔχει δὴ τοὺς πυγμαίους ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, νὰ προχωροῦν κρατῶντας τὰ πέτρινα ὄπλα τους πρὸς τὸ ἐλικόπτερο.

Κι' ἀπὸ πολλὴ ὥρα πρὶν τοὺς ἔχει ἀκούσει ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ τους οὐρλια-

χτὰ καὶ ἔτρεχε μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη φρίκη γιὰ τὴν τύχη τῶν συντρόφων του, ὥσπου νὰ ἐξαικριβώσῃ ὅτι οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ζοῦν ἀκόμα.

Βλέπει τοὺς πυγμαίους ποὺ σταματοῦν ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο καὶ τοὺς ἀκούει ποὺ σωπαίνουν.

Ἀπὸ τὶς κινήσεις τους καταλαβαίνει στὴ στιγμή τί σχεδιάζουν.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

Τὸ ὅτι ἐτοιμάζονται νὰ πετάξουν τὰ δόρατα καὶ τὰ τσεκούρια τους ἐναντίον τοῦ Πάντσο καὶ τοῦ Τζένκινς, τὸν εὐνοεῖ πάρα πολὺ, γιατί ἔτσι θάβῃ ἄοπλοι ὅταν ἐπιχειρήσῃ νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ φτάσῃ καὶ κείνος στὸ ἐλικόπτερο.

Πιστεύει πὼς μόλις τὸ καταφέρει αὐτὸ θάχουν σωθῆ ὅλοι, γιατί φαντάζεται πὼς ὁ Πάντσο δὲν ἔχει ἀπογειώσῃ τὸ ὑπέροχο μηχάνημα, εἶναι ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν τρομάρα του εἶναι ἀνίκανος νὰ κάνῃ ὅ,τιδήποτε...

Τρέχει πίσω στὴ ζούγκλα.

Οἱ κινήσεις του εἶναι γρήγορες καὶ ἀνυπόμονες σὰν τοῦ πούμα ποὺ παραμονεύει τὸ θῦμα του...

Ἀρπάζει ἕνα ἴσιο καὶ μακρὸ χοντρὸ κλαδὶ ἐνὸς δέντρου καὶ τὸ τσακίζει μὲ ἀπίστευτὴ εὐκολία μὲ τὰ ἀτσαλένια του χέρια.

Βγάζει τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα τὸ καθαρίζει ἀπὸ τὰ παρὰ κλάδια του καὶ τοῦ κόβει τὴ λεπτὴ ἄκρη του.

Εἶναι ἔτοιμος καὶ ταυτόχρονα ἔχει ἀκούσει καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν παιδιῶν καὶ τὸν φοβερὸ κρότο τῶν πέτρινων ὀπλῶν τους πάλω στὸ τζαμένιο κουβούκλιο.

Ὁρμαίνει μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου.

Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπει μὲ μεγάλη ἀνακούφισι ὅτι τὸ ἄθραυστο γυάλι τοῦ Μαύρου Πουλιού ἔχει ἀντέξει.

Παίρνει φόρα τότε καὶ κρατώντας τὸ χοντρὸ του κλαδὶ σὰν ρόπαλο, ρίχνεται ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πρῶτος τὸν διακρίνει τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ λιποθυμήσῃ καὶ τὰ ματῆκια του γουρλώνουν.

Ὁρύεται:

— Ὁ Ζορρός! Κύττα, θεῖε, νὰ δῆς ποὺ θὰ τοὺς βάλη... γκόλ!

Καὶ ὁ Τζένκινς κυττάζει καὶ κεῖνος μὲ γουρλωμένα μάτια.

Κάτι τρομερὸ γίνεται σ' αὐτὸ τὸ ξέφωτο τῆς ζούγκλας μὲ μάρτυρες μόνο αὐτοὺς τοὺς δύο:

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ρίχνεται σὰν ἀφηνιασμένος ἐναντίον τῶν πυγμαίων.

Κι' ἐκεῖνοι ὅμως δὲν πτοοῦνται ἀπὸ τὸ γιγάντιο ἀνάστημα τοῦ καινούργιου ἐχθροῦ ποὺ παρουσιάστηκε καὶ ποὺ εἶναι τρεῖς φορές σχεδὸν σὰν τὸ δικό τους, οὔτε ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς εἶναι ἄοπλοι, ἐνῶ ὁ Ζορρὸς τῆς Ζούγκλας κρατᾶει ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ ρό-

παλο.

Μ' ἓνα βλέμμα ἀναμετρῶνται καὶ βλέποντας πὼς εἶναι ἀσυγκρίτως πιὸ πλεονεκτικὴ ἢ θέσις τους λόγω τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τους, ρίχνονται καὶ κεῖνοι καταπάνω του, μὲ καινούργια τρομακτικὰ οὐρλιαχτά!

Ἐξ ἄλλου οἱ πυγμαῖοι ἔχουν ἀπίστευτὴ δύναμι, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνάστημά τους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς μπορεῖ εὐκόλα νὰ νικήσῃ ἓναν μεγαλόσωμο ἄντρα, δυὸ φορές σὰν τὸ δικό του τὸ μπόϊ.

Εἶναι βέβαιο πὼς ἂν ὁ Ζορρὸς πέσῃ στὰ χέρια τους, ὅσο κι' ἂν εἶναι γίγαντας κι' ὅσο κι' ἂν κρατᾶ τὸ ρόπαλο, δὲν θὰ ζήσῃ!

Ὁ Τζένκινς χλωμιάζει σὰν νεκρὸς ποὺ τὸν βλέπει, γιατί ἔχει διαβάσει πάρα πολλὰ γιὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ φιλία τῶν ἰνδιάνων πυγμαίων καὶ ξέρεي πόσο μεγάλο κίνδυνο διατρέχει ὁ σωτήρας του.

— Εἶναι τρελλός!, ψελλίζει καὶ κρύος ἰδρώτας καταρακιδάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν τὸ παραδέχεται.

— Ὁχι καὶ τρελλός!, τοῦ λέει προσβεβλημένος. Πολλὲς φορές βέβαια, λέει τοῦ κεφαλίου του ἀλλὰ τυχαίνει νὰ πῆ καὶ σωστὲς κουβέντες! Τὸν ἔχω ἀκούσει μόνος μου!

Ὁ Τζένκινς ἀπὸ τὴν ἀγωνία του κάνει μιὰ τρέλλα:

Ἀνοίγει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τοῦ τζαμένιου κουβουκλίου.

Βγαίνει ὁ μισὸς ἔξω καὶ

ούρλιαάζει με ὄλη του τῆ δύναμι:

— Πίσω!... Πίσω πρὸς Θεοῦ, Ζορρό! Εἶσαι χαμένος!

Ἡ φωνή του χάνεται ἀνάμεσα στὸ πανδαιμόνιο ἀπὸ τὶς φωνές τῶν πυγμαίων.

Τὰ δυὸ στρατόπεδα ποὺ ἔρχονται ἀντίθετα, ἔχουν πλησιάσει στὰ τρία μέτρα! Μιὰ στιγμή μεσολαβεῖ μόνο. Ὑστερα ὁ Ζορρό θὰ μπλεχτῆ σὲ μάχη σῶμα με σῶμα με κείνα τὰ τέρατα καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑποκύψῃ!

— Πάει! ψελλίζει με ἀπελπισία ὁ Τζένκινς. Χάθηκε!

Ἄλλὰ ὄχι!...

Δὲν ἔχει χαθῆ ὁ ὑπέροχος ὑπερασπιστῆς τῶν ἀδυνάτων.

Οἱ ἰκανότητές του εἶναι ἀφάνταστες, τόσο ποὺ ποτὲ δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τῆ σκέψι τοῦ καθηγητοῦ Τζένκινς.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμή, παύει νὰ κρατᾷ σὰν ρόπαλο τὸ μακρὺ του κοντάρι καὶ τὸ στηρίζει με τῆ μύτη στὴ γῆ, ὑπρὸς ἀκριβῶς στὰ πόδια τῶν ἐπερχομένων πυγμαίων...

Ὑστερα πατάει με δύναμι καὶ πηδάει ψηλά!

Ὅσο κι' ἂν γιὰ τὰ τρομερὰ ἐκείνα τερατάκια, αὐτὸ ποὺ γίνεται εἶναι ἀπίστευτο καὶ καταπληκτικό, ὅσο καὶ ἂν ὁ Τζένκινς γουρλώνῃ κι' ἐκεῖνος τὰ μάτια του ἀπὸ θαυμασμό, ὁ Ζορρό δὲν ἔχει κάνει τίποτα περισσότερο, ἀπὸ τὸ νὰ πηδήξῃ ἄλμα ἐπὶ κοντῶ καὶ μάλιστα ὄχι πιὸ ψηλὰ

ἀπὸ δυόμισυ μέτρα!

Μ' αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπο πηδάει ἐπάνω ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀντιπάλους ποὺ με τῆ φόρα ποὺ ἔρχονται ἀντίθετα, δὲν προλαβαίνουν νὰ βαστήξουν φρένο καὶ περνᾶνε ὄλοι κάτω ἀπὸ τὸν ἡμασκοφόρο Τιμωρό!

Γυρνοῦν βέβαια νὰ τὸν καταδιώξουν με μανιασμένα οὐρλιαχτὰ ἀλλὰ ὁ Ζορρό βρίσκεται πιά μακριὰ τους.

Μὲ πέντε δρασκελιές ἔχει φτάσει στὸ Μαῦρο Πουλί καὶ ἔχει πηδήσει στὸ ἐσωτερικὸ ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ κρατᾷ ἀνοιχτῆ ὁ κατάπληκτος δόκτωρ Τζένκινς!

Ὑστερα κλείνει ἀμέσως πίσω τους με τὴν ἀσφάλεια.

Ἄπ' ἔξω ξεσπᾶ μανιασμένη θύελλα.

Τὰ παιδιὰ ἐξαγριωμένα ἀπὸ τὸ πάθημά τους, ξεχνοῦν ἀκόμα καὶ τοὺς φόβους τους.

Ὁρμοῦν κοντὰ στὸ Μαῦρο Πουλί, ἀρπάζουν τὰ τσεκούρια τους καὶ χυμώντας ἐπάνω στὸν «ἀόρατο τοῖχο» προσπαθοῦν νὰ τὸν σπάσουν!

Τὸ ἄθραυστο τζάμι ἀντίσταται ἀπεγνωσμένα.

Ὁ Ζορρό ἀρπάζει τοὺς μοχλοὺς καὶ τὰ κουμπιὰ ποὺ βρίσκονται στὸ ταμπλὼ ὀδηγήσεως καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀπογειώσῃ τὸ Μαῦρο Πουλί.

Ἐκεῖνο ὅμως δὲν κουνιέται.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ποὺ ἔχει βρῆ τὸ θάρρος του ἀφοῦ βρίσκεται μαζὶ με τὸν Ζορρό καὶ ἄσχετο ἂν ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου εἶναι τώρα πολὺ μεγαλύτερος, τσιρίζει προσ-

βλημένος:

— Μὰς ἦρθες γιὰ ἔξυπνος, Ζορρούλι; Ἄν ἦταν νάπαιρνε μπρός, ἐδῶ θὰ καθόμουν τόση ὥρα; Τώρα θὰ τὸ εἶχα φτάσει στὸ Δέλτα τοῦ Ἀμαζονίου!

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς τὸν παρατηρεῖ τρομαγμένος γιὰ πρώτη φορά.

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε ὑπολογίσει.

— Γιατί; μουρμουρίζει ἀνήσυχος. Τί ἔχει πάθει;

— Τοῦ ἔχει τελειώσει ἡ μπαταρία!, ἐξηγεῖ ὁ... ἀρχιμηχανικὸς μὲ σπουδαῖο ὕφος. Δὲν βλέπεις ποὺ δὲν τροφοδοτοῦνται οἱ κινητήρες;

Καὶ οἱ ἐπιθέσεις τῶν παιδιῶν γίνονται ὅλο καὶ πιὸ λυσσασμένες.

Καὶ οἱ ἦρωές μας βρίσκονται φυλακισμένοι μέσα σὲ μιὰ κρυστάλλινη φυλακή, ποὺ δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀντέξει ἐπ' ἀπειρον στὰ χτυπήματα τῶν πυγμαίων.

Τὸ ἄθραυστο τζάμι ἀρχίζει κιόλας νὰ τρίζει ἐπικίνδυνα κάτω ἀπὸ τὴ λύσσα τῶν χτυπημάτων τῶν πέτρινων ὄπλων...

Καὶ οἱ ἀπαίσιοι, μικροσκοπικοὶ ἰνδιάνοι, βλέποντας πῶς ὁ «μαγικὸς τοίχος» δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνη κανένα κακό, γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἐπιθετικοὶ καὶ ἄγριοι...

Δευτερόλεπτα μετροῦν τὴ ζωὴ τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, τοῦ Πάντσο Γίγαντα καὶ τοῦ καθηγητῆ Τζένκινς...

Μιὰ παράξενη πορεία...

ΚΑΙ ἐνῶ ἡ ζωὴ τῶν τριῶν ἀπὸ τοὺς ἦρωές μας, ἔχει φτάσει σὲ τόσο κρίσιμο σημεῖο, ὁ μόνος ἴσως ποὺ θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ τοὺς προσφέρῃ κάποια βοήθεια, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας Ἐλ Ρέϋ, βρίσκεται πολὺ μακριὰ τους αὐτὴ τὴ στιγμή.

Βρίσκεται μέσα στὸ παρθένο, καταπράσινο βασίλειό του καὶ προχωρεῖ ἀσταμάτητα, ὅλο πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση.

Δὲν πηδάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ, μ' ὅλο ποὺ θὰ μπορούσε ἀσφαλῶς νὰ τὸ κἀνη.

Προχωρεῖ ἀργὰ μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ σκέψεις.

Ἡ καρδιά του εἶναι σφιγμένη καὶ νοιώθει ἀπέραντη δυστυχία νὰ γεμίζει τὴ ζωὴ του.

Φεύγει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ζούγκλας ὅπου μπορεῖ κάθε μέρα νὰ συναντήσῃ τὸν Ζορρό...

Καὶ νὰ τὸν συναντήσῃ τώρα πιά, ξέρεي πῶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν σκοτώσῃ...

Δὲν φεύγει ὥστόσο γιὰ πάντα...

Δὲν ταξιδεύει πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνση.

Ἔχει τὸν σκοπὸ του ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει καὶ ξέρει πολὺ καλά γιὰ ποῦ βαδίζει.

Ἕνας σκοπὸς παράξενος ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ νὰ τὸν φανταστῇ...

Ὅμως ὁ γιγαντόσωμος βα

σιλιάς τῆς ζούγκλας, πιστεύει ὅτι μπορεῖ μὲ τὸ ταξίδι του αὐτὸ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ του...

Νὰ πάψῃ νὰ βασανίζεται σὰν κολασμένος ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ γεγονότα ποὺ τὸν κάνουν νὰ κοντεύῃ νὰ τρελλαθῇ.

Καὶ ὅσο βαδίζει, τόσο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ κινδυνεύουν οἱ ἄλλοι ἥρωες τῆς ἱστορίας μας...

Καὶ κάθε τόσο τὰ χεῖλια του ἀνοίγουν καὶ ψιθυρίζει ἄθελά του μερικὰ παράξενα λόγια:

— Ὁ Θεὸς Ἡλῖος!... Ὁ Θεὸς Ἡλῖος μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ κάθε τί!... Αὐτὸ λένε τὰ Ἰνδιάνικα ταμπουρίνος κάθε φορὰ ποὺ εἶναι παυσέληνος, ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶμαι τὸν κόσμον!... Ἴσως οἱ Ἰνδιάνοι νὰ ξέρουν... Οἱ Ἰνδιάνοι πρέπει νὰ ξέρουν...

Ὁ Περὲθ τολμᾷ

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ τῆς ἀστυνομίας φτάνει στὸ Ἐλ Χόκλο καὶ προσγειώνεται στὴν ταρατσα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀσφαλείας.

Ὁ χοντρο - Περὲθ εἶναι ὑπερβολικὰ βιαστικὸς.

Ἡ κόρη του ἡ Ροζίτα ποὺ τὸν βλέπει ἔτσι, κάτι καταλαβαίνει, γιατί ἡ τετραπέρατη κοπέλλα γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸν πατέρα της.

— Τί ἔχεις μίο πάδρε; τὸν ρωτᾷ. Ἐτοιμάζεσαι πάλι γιὰ καινούργιο ταξίδι;

— Δὲν πρόκειται γιὰ κα-

νένα ταξίδι!, τῆς ἀποκρίνεται μασημένα. Μιὰ δουλειὰ ἔχω πάρα πολὺ βιαστικὴ, Ροζίτούλα μου!

— Νάρθω μαζί σου;

Ἡ νέα εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ ἔξυπνη καὶ τρομερὰ περίεργη.

Ὁ πατέρας της ὅμως χαμογελάει πονηρὰ καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του.

— Ὁχι!, τῆς λέει. Πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι παράξενη! Θὰ σοῦ κάνω ἐκπληξι ὅταν γυρίσω!

— Τί εἴδους ἐκπληξι;

— Μά... ὅταν σοῦ τὴν πῶ, τί ἐκπληξι θάναι; Πάντως μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ τώρα κάτι! Θὰ σοῦ φέρω κάποιον ποὺ τόσον καιρὸ ψάχνω μέσα στὶς ζούγκλες γιὰ νὰ τὸν βρῶ!

— Καὶ τώρα ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴ ζούγκλα πιά;

— Ἐ λοιπὸν ὄχι!, τσιρίζει ὁ Περὲθ θριαμβευτικὰ. Δὲν μπορεῖ νάχη βγῆ ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν περιμένω νὰ βγῆ καὶ νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ ποὺ ξέρω ὅτι θὰ γυρίσῃ, γιὰ νὰ τὸν γραπώσω!

— Νά... νὰ τὸν γραπώσης! Δηλαδή μιλάς γιὰ τὸν Ζορρό, μίο πάδρε;

— Δὲν ἀποκλείεται!

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς γιὰ νὰ περιμένῃς τὸν Ζορρό ἔξω ἀπὸ τὴ ζούγκλα;

— Στὴν... Ἀθιέντα ντέλ Σόλ!

— Στὴν Ἀθιέ...! Σοβαρολογεῖς; κάνει σαστισμένη ἡ Ροζίτα καὶ κυττάζει τὸν πατέρα της μὲ κάτι μάτια πελώρια.

Τὰ δικά του ἐξακολουθοῦν νὰ λάμπουν ἀπὸ ἓναν μεγάλο θρίαμβο.

— Φαίνομαι νὰ ἀστειεύωμαι;

Ἡ κοπέλλα κουνάει τὸ ὠραῖο τῆς κεφάλι πέρα-δῶθε.

— Ὁχι!, λέει μετὰ. Μιλᾶς σοβαρά!... Μὰ στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, τί δουλειὰ ἔχει ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας; Στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἄλλον ποὺ νὰ μπορῆ νὰ εἶναι ὁ Ζορρό... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο!

Καὶ ἡ Ροζίτα λέγοντας αὐτὰ ξεκαρδίζεται κυριολεκτικὰ στὰ γέλια, γιὰτὶ ἀκριβῶς ὁ Ντελόρο εἶναι ὁ τελευταῖος στὸν κόσμο ποὺ ὑπάρχει πιθανότης νὰ εἶναι ὁ Ζορρό—κατὰ τὴ γνώμη τῆς.

Τότε ὁ Περὲθ μουγγρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Ἀφοῦ λοιπόν, κόρη μου, φαντάζεσαι πὼς ὁ Ντελόρο εἶναι ὁ μόνος ποὺ εἶναι πιθανὸν νᾶναι ὁ Ζορρό... τότε ἀσφαλῶς θὰ βρεθῆς πρὸ ἀκόμα μεγαλυτέρας ἐκπλήξεως!

Δὲν τῆς λέει τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ τὴν κάνη ἀκόμα πιὸ περίεργη, μόνο σκύβει, τὴ φιλάει στὸ μέτωπο καὶ φεύγει τρέχοντας.

Κατεβαίνει τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια ποὺ κατεβάζουν ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ στὸ ἰσόγειο καὶ μετὰ ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἔχει σελλωθῆ τὸ ἄλογό του καὶ ὁ Περὲθ καλπάζει μανιασμένα πρὸς

τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ.

Πηγαίνει ὀλοῖσια γιὰ τὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο.

Μπαίνει μέσα ἀπὸ τὴ μεγάλη δίφυλλη πόρτα, ποὺ μένει πάντα ἀνοιχτὴ στὸ ἀγρόκτημα τοῦ φιλόξενου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Φτάνει κι' ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Δὸν Πάμπλο καὶ ἔχει τρέξει τόσο πολὺ καὶ μετέτοια λύσσα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ προσγειώθηκε τὸ ἐλικόπτερό του, ὥστε ἔχει λουστῆ ὀλόκληρος στὸν ἰδρώτα, ἀπὸ τὴν κορφή μέχρι τὰ νύχια.

Ἀνασαίνει λαχανιασμένα σὰν σκύλος.

Ἡ ἀναπνοὴ βγαίνει σφυριχτὴ ἀπὸ τὸ χοντρὸ στῆθος του καὶ πάει νὰ τὸν πνίξῃ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια του ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ λάμπουν θριαμβευτικὰ.

Ξεπεζεύει ἰηδώνοντας ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, μὲ μιὰ εὐκίνησιον ποὺ θὰ ὀρκίζουσαν πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ κρύβεται μέσα σὲ ἓνα τέτοιο κορμὶ σὰν τοῦ Περὲθ.

Ἐνας ὑπηρέτης ἔχει τρέξει κιόλας καὶ ἔχει ἀρπάξει τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του.

Πηγαίνει γιὰ τὸν σταῦλο σέρνοντας καὶ τὸ ζῶο πίσω του, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ νὰ ὑποκλιθῆ βαθειὰ καὶ νὰ βγάλλῃ καὶ τὸ καπέλλο του, στὸν ἐξοχώτατο ἀστυνομικὸ διευθυντὴ τῆς περιοχῆς.

Ὁ Περὲθ ὅμως ποὺ ἄλλες φορὲς εἶναι εὐγενικὸς μαζί μὲ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες τοῦ

ἄσπονδου φίλου του Δὸν Ντελόρο, σήμερα δὲν δίνει καμμιὰ σημασία σ' αὐτὸν παρὰ ὀρμάει στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ ἀρχοντικοῦ καὶ κρεμιέται ὀλόκληρος σχεδὸν ἀπὸ τὸ σήμαντρο, μὲ ἀποτέλεσμα παρὰ λίγο νὰ τὸ ξεκολλήσῃ.

Εὐτυχῶς ὁ γερο-Φερνάντο τοῦ ἀνοίγει ἀμέσως—θᾶλεγες ὅτι τὸν περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!

—Μπουένος ντίας, σενιόρ Περέθ!, φωνάζει μὲ χαρὰ καὶ ὑποκλίνεται βαθειά. Ποιὸς καλὸς ἄνεμος σᾶς ἔφερε ἀπὸ δῶ;

Ὁ Περέθ κάνει μιὰ κίνησι αὐστηρή.

— "Ἄστ' αὐτά! "Ἄστ' αὐτά!, τοῦ φωνάζει. "Ἄστ' αὐτὰ καὶ πές μου ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου!

— Ὁ κύριός μου, σενιόρ;

— Ναί, σενιόρ!, μουγγρίζει κοροϊδευτικὰ ὁ Περέθ. Τὴν ἴδια γλώσσαμιλάμε μοῦ φαίνεται! Ὁ Δὸν Πάμπλο ποῦ εἶναι;

— Ὁ... ὁ Δὸν Πάμπλο; ψελλίζει ἡλίθια ὁ Φερνάντο καὶ φαίνεται φοβισμένος.

Γιὰ τὸν Περέθ φυσικὰ δὲν χρειάζονται περισσότερες ἀποδείξεις.

Τὸ στήθος του φουσκώνει.

Ἐπὶ τέλους ἔχει φτάσει στὴ σύλληψι τοῦ φοβεροῦ αὐ-

Καταπίνει τὸ δηλητηριασμένο βέλος...

τοῦ ἀνθρώπου, πού χωρίς νά τόν ἀντιπαθῆ καί τόσο πολύ, ὥστόσο τόν ἔχει κάνει ρεζίλι σέ ὅλον τόν κόσμον καί μόνο συλλαμβάνοντάς τον θά βγῆ στούς δρόμους μέ τὸ μέτωπο ψηλά.

Ἄρπάζει τὸ γερο-Φερνάντο ἀπὸ τὸ γυακὰ καί τὸν ταρακουνάει ἀνυπόμονα.

— Τὸν Δὸν Πάμπλο, πανά θεμά σε!, γρυλλίζει. Δυὸ φορές σοῦ τὸ εἶπα! Δὲν βλέπεις πού βιάζομαι; Πρέπει νά τὸν δῶ ἀμέσως!

— Μά, σενιόρ...

— Τί μά, βρέ; Θές νά σε καρυδώσω ἐπὶ τέλους; Μίλησε γρήγορα! Εἶναι ζήτημα ζωῆς καί θανάτου! Καταλαβαίνεις;

Ἄσπυρ τὸν Φερνάντο τοῦ ξεφεύγει θυμωμένος καί αὐτὸς τώρα καί τινάζει τὰ ρούχα του μέ ἀξιοπρέπεια.

— Σενιόρ Περρέθ, λέει ἐπίσημα, δὲν μπορείτε νά δῆτε τὸν κύριό μου!

— Μπά! Καί γιατί; μουνγρίζει ὁ Περρέθ καί κοκκινίζουν τὰ μάτια του. Μήπως θαιρφεῖς πὼς εἶμαι... στραβὸς καί δὲν μπορῶ νά τὸν δῶ;

— Ὁχι, σενιόρ, μὰ κοιμᾶται!

— Κοιμᾶται, ἔ; Χά! Χά... Τί μοῦ λές! Πότε τὸ σκέφθηκες αὐτό; Ὡστε κοιμᾶται, ἔ; Λοιπὸν πᾶμε νά τὸν ξυπνήσουμε! Ἐκτὸς καί ἂν βαρυσάσαι νᾶρθης μαζί μου ὅποτε πηγαίνω μόνος μου!

Καί τραβάει κιόλας πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Δὸν Πάμπλο, ἀφοῦ δὲν χρειάζεται βέβαια

ὁδηγὸ γιὰ νά πάη.

Ἄσπυρ τὸν Φερνάντο κατατρομαγμένος αὐτῆ τῆ φορά τρέχει ἀπὸ πίσω του καί τὸν ἄρπάζει ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Σενιόρ!, φωνάζει μέ φωνὴ πού τρέμει. Δὲν μπορείτε νά πάτε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου!

Ἄσπυρ τὸν Περρέθ τοῦ τρίζει τὰ δόντια σαν λύκος.

— Δὲν μπορῶ; γρυλλίζει. Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς μπορῶ καὶ παραμπορῶ! Γιὰ κουτσὸ μέ περνᾶς νά μὴν μπορῶ νά ἀνέβω μιὰ σκάλα;

— Μὰ, σενιόρ, ὁ πατρὸν εἶπε νά μὴν τὸν ἐνοχλήσωμε ὅσο κοιμᾶται, γιὰ κανέναν λόγο!

Ἄσπυρ τὸν χοντρο-ἀστυνόμος ὅμως ἀνεβαίνει κιόλας τρία - τρία τὰ σκαλοπάτια.

Κοντεύει νά φτάσῃ στὸ κεφαλόσκαλο.

Γαβγίζει:

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δὲν θά τὸν ἐνοχλήσω! Ἄσπυρ θά μπῶ στὸ δωμάτιό του!

— Θά ξυπνήσῃ, σενιόρ! Κοιμᾶται ἐλαφροειᾶ ὁ πατρὸν!

— Μόνον πού τώρα δὲν κοιμᾶται!

— Πὼς σενιόρ;

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω. Φερνάντο! Σοῦ τῶπα πὼς τέλειωσαν τὰ ψέματα! Ἄσπυρ σου λείπει καί ἐσύ λές ὅτι κοιμᾶται... γιὰτὶ δὲν συλλογίστηκες νά μοῦ πῆς γιὰ πῶς καλὰ ὅτι μαζεύει... πεταλούδες!... Θά μπῶ λοιπὸν στὸ δωμάτιό του ἢ θέλεις ἢ δὲν θέλεις καί σὺ καί κείνος καί

Οἱ διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ ἄρχισαν!

“Ὅσοι θέλετε νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι σας εὐχάριστα,
ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», Λέκ-
κα 22, ἐντὸς τῆς Στοᾶς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θὰ βρῆτε ἐκεῖ **ΟΛΑ** τὰ βιβλία γιὰ παιδιά καὶ γιὰ νέ-
ους, ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς μεγάλους
καὶ μικροὺς ἐκδοτικούς οἴκους:

- Μυθιστορήματα.
- Ἐγκυκλοπαιδικὰ βιβλία.
- Ἱστορικά ἀναγνώσματα.
- Εἰκονογραφημένα.
- Ὅμαδικὰ παιχνίδια γιὰ τὸ βουνὸ καὶ τὴ θάλασσα.

Γιὰ κάθε ἡλικία καὶ κάθε γούστο καὶ **ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ
ΤΙΜΕΣ.**

Κάθε ἐπισκέπτης ποὺ θὰ ἀγοράζη βιβλία ἀξίας ἄνω
τῶν 10 δραχμῶν, θὰ παίρνη καὶ ἓνα

Δ Ω Ρ Ο

Γιὰ κάθε 10 δραχμὰς ποὺ θὰ πληρώνη γιὰ νὰ ἀγοράση
βιβλία θὰ παίρνη **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ** ἓνα τεύχος Μ. Ἡ-
ρώος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέ-
κο, Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, Κὰλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του!

Μὴν παραλείψετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς

θά τὸν περιμένω, γιὰ νὰ τὸν δῶ ὅταν θάρχεται!...

Ὁ Φερνάντο ἔχει γίνει ἄσπρος σὰν τὰ γένια του.

Λέει μὲ φωνὴ ψυχρὴ καὶ ἐπίσημη ἀλλὰ καὶ κάπως ἀβέβαιη:

— Δὲν θὰ τολμήσετε νὰ τοῦ κάνετε τέτοια προσβολή, σεγιόρ! Θὰ πῶ στὸν πατρὸν ὅτι τὸν εἶπατε ψεύτη!

Ὁ γερο-ὑπηρέτης ἔχει σταθῆ ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τοῦ Δὸν Ντελόρο, γιὰτὶ ἐκεῖ ἔχουν φτάσει μὲ τὴν κουβέντα.

Τοῦ φράζει τὴν εἴσοδο μὲ τὸ κορμί του, λέγοντας:

— Δὲν θὰ μπήτε! Δὲν θὰ τολμήσετε νὰ τὸ κάνετε αὐτό!

Ὁ Περὲθ τὸν κυττάζει ἄγρια.

Διστάζει κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ βλέμμα τοῦ γερο - Φερνάντο ἀλλὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ὑστερα μουγγρίζει ἀποφασιστικά:

— Θὰ τολμήσω!

Καί, ἄρπάζοντας τὸν γερο Φερνάντο τοῦ δίνει ἕνα δυνατὸ τράβηγμα καὶ ἐλευθερώνει τὸν δρόμο του.

Μετὰ ἄρπάζει καὶ τὸ πόμελο τῆς πόρτας καὶ ἀνοίγει.

Ὁ Φερνάντο σταυρώνει τὰ χέρια μὲ ἀπελπισία καὶ ψελλίζει μοναχός του:

— Τί συμφορά!... Δυστυχισμένε πατρὸν!...

Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἀκούγεται τότε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρεββατο-

κάμαρας.

Ὁ Φερνάντο μὲ γουρλωμένα μάτια πετιέται στὸ ἀνοιγμα.

Βλέπει τὸν Περὲθ νὰ στέκεται σὰν ἄγαλμα πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Δὸν Ντελόρο.

Καὶ βλέπει καὶ τὸν... Δὸν Ντελόρο, νὰ πετιέται κατατρομαγμένος ἀπὸ τὸν ὕπνό του, μ' ἐκείνη τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ Περὲθ καὶ νὰ κυττάζει κι' ἐκεῖνος μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ἀστυνόμο.

— Τί συμβαίνει; μουγγρίζει ἀγανακτισμένος. Ἐσεῖς, Περὲθ; Στὸ δωμάτιό μου; Πῶς μπήκατε μέσα; Φερνάντο! Φερνάντο! Ποῦ δαίμονα εἶναι ὁ Φερνάντο;

Ἄλλὰ ὁ γερο-Φερνάντο, μ' ὄλο ποῦ ξέρει πῶς ὁ ἀφεντικός του ἀπλῶς προσποιεῖται, κοντεύει πραγματικὰ νὰ τρελλαθῆ καὶ συλλογίζεται:

«Πῶς βρέθηκε στὸ κρεβάτι μὲ τὰ νυχτικά του; Δὲν εἶναι οὔτε ἕνα λεπτὸ ποῦ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα!...»

Ἄλλὰ τὸ πῶς βρέθηκε εἶναι ἀπλούστατο, γιὰτὶ ἐπάνω στὴ στιγμή ποῦ κι' ἐκεῖνος καὶ ὁ Τζένκινς καὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας φαίνονταν γιὰ ὀριστικὰ χαμένοι, ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας παρατήρησε ἕνα σύρμα πάνω στὸ ταμπλὸ ὁδηγήσεως, ποῦ ἦταν ξεβιδωμένο καὶ τὸ σύρμα αὐτὸ δὲν εἶχε ξεβιδωθῆ μόνο του...

Ὅπως θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἀδιόρθωτα φοβητσίᾶρης Πάντσο Γίγαντας, τὴν ὥρα τῆς μεγάλης κοσμοχαλα-

σιάζε από τή θύελλα τής ζούγκλας, όλο έσκυβε μέσα στις μηχανές σέ κάθε βροντή και όλο για δικαιολογία στον Τζένκινς, για να μην καταλάβη ότι φοβόταν, του έλεγε πως είχε διακρίνει μιὰ βλάβη και βίδωνε ή ξεβίδωνε κατά τήν αρέσκειά του ό,τι έβρισκε, χωρίς να ξέρη τί κάνει από τήν τρομάρα του.

Έτσι είχε ξεβιδώσει τὸ σύρμα τής μπαταρίας που κινούσε με τή δύναμή της τούς κινητήρες!

Ό Ζορρό βίδωσε άμέσως αὐτή τή βίδα και σ' έναν άπότομο χειρισμό του τὸ Μαύρο Πουλί τινάχτηκε στον άέρα, γκρεμίζοντας από πάνω του όσους άπαίσιους πυγμαίους ήταν σκαρφαλωμένοι σ' αὐτό...

Λίγο άργότερα πετούσε με τήν ύπερδιπλάσια ταχύτητά του από τὸ έλικόπτερο του Περέθ προς τήν Άθιέντα ντέλ Σόλ, κερδίζοντας τήν άπόστασι που βρισκόταν μπροστά ὁ χοντρο-άστυνόμος...

Έτσι βρέθηκε μόλις δυὸ δευτερόλεπτα πριν από τὸν Περέθ στο κρεβάτι του!

Δηλαδή τήν ώρα που ὁ άσπρονδος φίλος του ανέβαινε τρέχοντας τὰ σκαλιά, δέν ήταν άκόμα μέσα στην κρεβατοκάμαρά του!

Άν ὁ άφωσιωμένος γερο-Φερνάντο δέν είχε καθυστερήσει τὸν άστυνόμο ὅσο τὸν καθυστέρησε, άσφαλώς ὁ Ζορρό τής Ζούγκλας θα ήταν ύποχρεωμένος ή να παραδοθῆ ή να μείνη για πάντα μέσα

στη ζούγκλα....

Τώρα όμως δέν έχει να φύβηθῆ πάλι τίποτα, τουλάχιστον προς τὸν παρόν και βρίσκει μάλιστα για άκόμα μιὰ φορά τήν εύκαιρία να γλεντήση με τήν... άπελπισία του χοντρο - Περέθ...

Πάντσο...
ὁ τρομερός!

ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ καλά!
Έτοῦτο όμως είναι πραγματικά άνω ποταμών:

Μπορεί να φανταστῆ κανείς ποιός είναι αὐτός που βαδίζει ὀλομόναχος κάτω από τὸν τροπικὸ ήλιο, μέσα στην άγρια και παρθένα ζούγκλα του Άμαζονίου;

Να σας τὸν πούμε εμείς αν δέν τὸν φαντάζεστε:

Είναι ὁ θρυλικὸς Πάντσο Γίγαντας!

Είναι ὁ ἴδιος ὁ Πάντσο Γίγαντας και ὄχι καμμιά... άπομίμησις.

Βρίσκεται μάλιστα στην πιὸ άγρια περιοχή τής ζούγκλας, σ' ένα μέρος που μόνο οί θεότρελλα τολμηροί θα μπορούσαν να αποφασίσουν να πάνε έτσι ὀλομόναχοι!

Και βαδίζει ὀλόϊσια μπροστά σας να μην καταλαβαίνη τί τρομεροί κίνδυνοι παραμονεύουν σέ κάθε του βήμα...

Και ή μαύρη άλήθεια είναι ὅτι στ' άλήθεια δέν τούς καταλαβαίνει!..

Τὸ παρθένο δάσος έχει πολὺ ειδυλλιακή εμφάνισι αὐτή τήν ώρα.

Κοντεύει μεσημέρι.

Ὁ ἥλιος βρίσκεται ψηλά στὸν οὐρανὸ ἀλλὰ στὰ μέρη πού οἱ φυλλωσιές τῶν δέντρων εἶναι πολὺ πυκνές, δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ φθάσῃ ὡς τῆ γῆ καὶ ἡ δροσιὰ πού ὑπάρχει δίπλα στὰ τρεχούμενα νερὰ τοῦ Ἀμαζονίου, εἶναι κάτι τὸ ἀπίστευτο καὶ τὸ μαγευτικό.

Θάταν καλύτερο κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Παράδεισο ἐτοῦτο τὸ μέρος, ἂν πίσω ἀπὸ τὶς ὑπέροχες καὶ δροσερές πρασινάδες, δὲν παραμόνευαν ὕπουλα τὰ τρομερώτερα θηρία!

Ἄν μέσα στὰ ρηχὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ δὲν ἐνέδρευαν τὰ φρικτώτερα τέρατα!

Ἄν πάνω στὰ κλαδιὰ κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ καμένου τοῦ Πάντσο, δὲν σέρνονταν τὰ συχαμερώτερα ἔρπετά!...

Ἄν μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα δὲν παραφυλοῦσαν οἱ πιὸ ἄγριοι ἰνδιάνοι τῆς περιοχῆς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου!

Κι' ὁ Πάντσο, πάει καὶ πάει... αὐτὸ τόπαμε νομίζω.

Λοιπὸν τὸ ὕφος του εἶναι ἐγέρωχο.

Θρίαμβος λάμπει στὰ μάτια του.

Γιὰ τὴν ὥρα τίποτα δὲν ἔχει συμβῆ πού νὰ τὸν τρομάξῃ καὶ τᾶχει πάρει ὅλα γιὰ παιγνίδι.

Ξαφνικὰ ὅμως...

Κερώνει.

Τὰ ματάκια του γουρλώνουν ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ τὸ πρόσωπό του πανιάζει μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Μπρός του στέκει ἕνα ὄν.

Δηλαδή ἕνα μικρὸ πιθηκάκι ὄλο κι' ὄλο — μὴ βάζετε κακὸ στὸ νοῦ σας! Γιὰ τὸν Πάντσο Γίγαντα ὅμως τὶ πιθηκάκι καὶ ξεπιθηκάκι!

Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ γυρίσῃ νὰ δῆ τὸν ἴσκιό του καὶ νὰ λιποθυμήσῃ!

Στὸ μεταξύ δὲν ἔχει δῆ ἀκόμα ὅτι ἀπὸ πίσω του σέρνεται ἕνας τεράστιος κροκόδειλος μὲ ὀλάνοιχτη τῆ στομάρα του, ἔτοιμος νὰ τὸν καταβροχθίσῃ! Καὶ δὲν ἔχει δῆ οὔτε ὅτι δεξιὰ του, πίσω ἀπὸ ἕνα χοντρὸ δέντρο, εἶναι ἕνας φοβερὸς ἰνδιάνος πού τὸν σημαδεύει μὲ τὸ τόξο τῆς τετρατέρας καὶ μὲ μιὰ ἄγρια ἔκφρασι στὸ πρόσωπο, τρομακτική.

Βλέπει ὅμως τὸ πιθηκάκι καὶ κάνει ἀλαφιασμένος ἕνα πήδημα πρὸς τὰ δεξιὰ γιατί νομίζει ὅτι ὁ πίθηκος θὰ τοῦ ριχτῆ!

— Μαμά μου!, τσιρίζει. Θὰ μὲ ...τσιμπήσῃ!

Ὡστόσο μὲ τὸ πήδημα ἀλλάζει θέσι καὶ ὁ ἰνδιάνος, πού θὰ ἄφηνε τὸ βέλος, ἀλλάζει σκόπευσι.

Ὁ πίθηκος γιὰ νὰ γλεντήσῃ ξαναπηδάει μπρός του κι' ὁ Πάντσο ξαναπηδάει κι' αὐτὸς δεξιὰ.

Αὐτῆ τῆ φορὰ ὁ ἰνδιάνος ἔχει ἀφήσει τὸ βέλος, ἀλλὰ μὲ τὸ πήδημα ὁ Πάντσο τὴ γλυτώνει.

Τὸ δηλητηριασμένο βέλος περνάει πλάϊ του καὶ ὁ θρυλικὸς νάνος δίνει μιὰ στράκασ' ἐκεῖνο τὸ μέρος μὲ τὸ χέρι του καὶ τραβάει ἕνα γερὸ σκα

μπίλι στὸν ἑαυτὸ του, τσιρίζοντας:

— Μπάμπουρες πετᾶνε ἐδῶ πέρα! Ξίτ!

Στὸ μεταξύ τὸ πιθηκάκι γρυλλίζει κωμικὰ καὶ χοροπηδάει μπροστά του.

Στὸ μεταξύ καὶ ὁ Ἰνδιάνος λυσσῶντας βάζει σὰν ἀστραπή ἄλλο βέλος στὸ τόξο του.

Στὸ μεταξύ καὶ ὁ κροκόδειλος εἶναι πιά ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν Πάντσο κι' ἀνοίγει τὴ στομάρα του γιὰ νὰ τὸν καταπιῇ!

Ὁ πίθηκος ποὺ τὸν βλέπει κάνει σὰν τοελλὸς γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Πάντσο νὰ τὸν δῆ.

Πηδάει, τσιρίζει, χαλάει τὸν κόσμο, κάνει καὶ τούμπες ἀκόμα.

Ὁ Πάντσο τὰ χρειάζεται μ' ὅλα αὐτὰ τὰ καμώματά του.

Πηδάει πάλι στὸ πλάϊ.

Ὁ Ἰνδιάνος ἔχει ξανασημαδέψει καὶ ξαναφήνει τὸ βέλος του μὲ τὸ φοβερὸ δηλητήριο.

Ὁ κροκόδειλος ἀνοίγει περισσότερο τὸ στόμα του γιὰ νὰ καταπιῇ τὸ νάνο ἀλλὰ κα-

θῶς ἐκεῖνος φεύγει μὲ τὸ πήδημα ἀπὸ τὴ θέσι του, καταπίνει... τὸ δηλητηριασμένο βέλος, ποὺ καρφώνεται μὲ φόρα στὸν οὐρανίσκο του!

Ἐνας τρομερὸς ρόγχος βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

Ἐνα τρομακτικὸ τίναγμα καὶ μιὰ τεράστια στροφή εἰς τὸν ἀέρα κάνει ἡ οὐρά του, μ' ἓνα σπασμὸ σὰ νάναι στοιχειὸ τῆς κολάσεως!

Μὲ τὸ γύρισμα αὐτό, ἡ μακρὰ οὐρά τοῦ τέρατος περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νάνου καὶ δίνει ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ ψηλόσωμου Ἰνδιάνου, ποὺ τοῦ τὸ συντρίβει κυριολεκτικὰ!

Ὁ πίθηκος κάνει καινούργιες τούμπες θριαμβευτῆς.

Ὁ Πάντσο γυρίζει ἔντρομος καὶ βλέπει τὸν κροκόδειλο νὰ πέφτῃ κάτω ξερὸς καὶ τὰ μάτια του νὰ θολώνουν.

— Μαντόνα μία!, ξεφωνίζει στρίγγιλικά. Μὲ εἶδε καὶ ψόφησε ἀπὸ τὸ φόβο του τὸ κακόμοιρο! Στὸ ἐξῆς θὰ λέγωμαι : «Πάντσο ὁ Τρομερὸς»!

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν Ἐκδοτικὴ καὶ Ἐπιχειρήσεις Ο Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 11 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Κάτι που θα ένθουσιάση όλους! Πρωτοφανές
μυστήριο! Συγκλονιστική πλοκή! Άγωνία!

Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Καί άκράτητα γέλια! Μή χάση κανείς τò έρχόμενο
τεύχος!

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΕΙΝΑΙ Τ'ΑΣΤΕΡΙΑ...

ΣΑΧΛΑΜΑΡΕΣ.

ΑΦΗΤΕ ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ!
ΕΙΔΑ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΜΟΙΑΖΕ
ΜΕ ΠΤΑΜΕΝΟ ΔΙΣΚΟ!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ
ΣΑΧΛΑΜΑΡΕΣ!

ΟΜΩΣ ΕΚΕΙ ΚΟΝΤΑ ΥΠΗΡΧΑΝ
ΟΝΤΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΑΡΧΙΖΑΝ
ΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ
ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ.

ΣΤΟ ΞΑΝΑΛΕΟ ΛΑΡΙΕΝ
Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΟΥ
ΕΧΕΙ ΠΑΡΑΓΙΝΕΙ!

